

ÎNFIEREA - Partea a doua - FIII LUI DUMNEZEU MANIFESTAȚI

Am întârziat puțin, pentru că am avut pe cineva foarte violent. A trebuit să mă duc acolo pentru că ei erau foarte, foarte răi. M-a sunat șeriful și mi-a spus că ei erau foarte răi, așa că am condus tot drumul până la Michigan. Dar acum totul este sub control, deci este în ordine. Când vine Domnul înăuntru, totul este sub control, nu-i așa? Oh, El este atât de bun! Să ne gândim la bunătatea și la mila Lui, la ceea ce înseamnă El pentru noi și la cât de prețioase sunt laudele Lui.

Ei bine, noi am început spunând că voi lua primele trei capitole din Cartea Efesenilor. Am ajuns foarte departe, dar s-ar putea ca în seara aceasta să nu mergem prea mult. Vreau să vă spun că eu nu sunt un student al Bibliei și că sunt departe de a fi un teolog, dar Îl iubesc pe Domnul și-mi place să-L slujesc... (un frate vorbește cu fratele Branham). Cineva are o urgență și a spus că înainte de a merge mai departe, să ne rugăm pentru o fetiță care se află la spitalul din Louisville, pentru că toți specialiștii de acolo au renunțat la ea și este pe moarte. Este datoria noastră de creștini, să ne plecăm capetele și să ne rugăm.

Domnul nostru plin de îndurare, nu este datoria noastră, ci este privilegiul și dorința noastră, pentru că în seara aceasta ne plecăm capetele ca un grup de oameni chemați afară, ca o biserică, un popor credincios, ca să învățăm Cuvântul Tău, ocupându-ne locul în Trup, acolo unde aparținem și unde putem lucra împreună potriviți, ca mădulare ale Trupului lui Hristos.

Suntem chemați să mergem imediat înaintea lui Dumnezeu ca să ne rugăm pentru acest copil. Și cred că fiecare dintre noi, tații, ne gândim: „Cum m-aș simți dacă aceea ar fi fetița mea?” Cum ar arde inima în noi și cum am alerga să chemăm biserica să ne rugăm împreună pentru ea!

Noi nu avem arme ca cele din lume, dar aceste praștii mici sunt mortale atunci când sunt ținute în mâinile credinței. O, Doamne, fie ca rugăciunile noastre să atingă casa, astfel ca moartea care atârnă peste acel copil, să fie distrusă, iar întunericul să plece de lângă acel copil, bebeluș sau fetiță. Și fie ca marea Lumină a Prezenței lui Dumnezeu să strălucească peste copil, ca să vină de la spital pe deplin sănătos.

Dumnezeule, noi știm că dincolo de râu ne așteaptă cei dragi ai noștri. Acea este o zi glorioasă, dar noi îi iubim pe micuții noștri, și ne rugăm, Doamne, să scutești viața aceluia copil pentru slava Ta. Ca biserică a Ta, noi muștrăm moartea și îi spunem: „Stai deoparte! Nu poți lua copilul acela, pentru că cerem viața lui pentru slava Împărăției lui Dumnezeu!” Doamne, dă-ne aceste lucruri, ca să mergem drept spre semn, în numele lui Isus Hristos, Salvatorul nostru. Amin.

Credem? Nu știi ce aș fi făcut dacă nu eram creștin, deoarece nu există nici un alt scop mai nobil pentru care să trăiești decât să-i aduci pe alții la salvare.

În seara aceasta vom începe doar o mică recapitulare a lecției anterioare, și voi încerca să citesc tot capitolul, pentru că s-ar putea să fie nevoie să revin asupra ei și duminică dimineața și seara, astfel ca biserica să poată vedea ceea ce vreau să-i arăt. Oh, este glorios să-ți afli poziția, pentru că nimeni nu poate face ceva până când nu știe ce anume are de făcut.

Cum ar fi dacă ar trebui să ți se facă o operație, iar acolo ar fi un doctor tânăr, abia ieșit din școală, care n-a mai operat niciodată? Deși este tânăr și frumos, cu părul pieptănat neted și îmbrăcat frumos și îngrijit, și ar spune: „Am pregătit instrumentele și le-am sterilizat...”, ai avea totuși un sentiment ciudat. În ce mă privește, aș prefera mai degrabă un doctor bătrân, care a mai făcut operații ca aceea.

Aș vrea pe cineva cu experiență, nu de un tânăr abia ieșit din facultate. Și cel mai experimentat Medic pe care aș putea să îl chem în seara aceasta este Duhul Sfânt. El este marele Medic și Învățător dat de Dumnezeu.

Ca să pun o bază pentru mesajul din seara aceasta, încă din predica de duminică trecută am arătat că Israelul l-a respins pe Samuel, care avea Cuvântul Domnului, și l-a primit pe Saul, fiul lui Chiș. Ei l-au respins pe Samuel, care îl reprezenta pe Duhul Sfânt, pentru că el vorbea numai cum Duhul îl conducea să vorbească, iar când le-a atras atenția cu privire la aceasta, le-a zis: *„Amintiți-vă că nu v-am spus nimic în Numele Domnului fără ca El să fi împlinit totul întocmai; nici nu am umblat necuviincios înaintea voastră, căci nimeni nu mă poate acuza de păcat.”*

La fel a spus și Isus: *„Cine Mă poate învinui că am păcat?”* Vedeți?

Și Samuel le-a mai zis: *„N-am venit niciodată să cerșesc banii voștri și așa mai departe. Nu am luat nimic de la voi, și tot ce v-am spus a fost spre binele vostru,*

căci v-am adus doar cuvinte ieșite din gura Domnului.”

Atunci tot poporul a mărturisit: „Așa este. Tot ce ai spus este adevărat, dar cu toate acestea vrem un împărat. Vrem să fim ca restul lumii.”

În seara aceasta, Scriptura împarte cartea Efesenilor, care este Cartea lui Iosua a Noului Testament; ea îi grupează și îi pune în ordine pe biruitori. Ceea ce spun acum este doar o bază pentru ceea ce vom citi imediat, începând de la versetul trei.

Duminică seara am văzut că Dumnezeu i-a făgăduit Israelului o țară unde să se odihnească, pentru că erau străini și călători. Ei fuseseră robi într-o țară străină, deoarece Dumnezeu îi spusese lui Avraam că sămânța lui va fi asuprită timp de patru sute de ani, chinuită și tratată rău, dar după aceea El îi va scoate de acolo cu mână puternică și îi va duce într-o țară bună în care curge lapte și miere.

Astfel, când s-a apropiat timpul împlinirii făgăduinței, Dumnezeu a ridicat pe cineva ca să-i ducă în țara aceea. Câți din voi știu cine a fost acela? Moise. Observați. Aici avem un tablou real al Celui care ne-a fost dat să ne ducă și pe noi în Țara făgăduită, Hristos, pentru că și noi avem o făgăduință: că vom primi odihna duhovnicească, în timp ce Israelul a primit o odihnă fizică. Ei au primit o țară despre care au putut spune: „Aceasta este țara noastră. Nu mai suntem rătăcitori pentru că ne-am așezat în țara noastră și avem odihnă. Aici ne vom sădi grâul și viile, apoi le vom mânca rodul, iar când vom trece, le vom lăsa copiilor noștri.”

O, cum am putea merge în țara aceea și să privim Legile moștenirii, urmărindu-i pe Naomi, Rut și Boaz; s-o aducem pe toată înapoi! Dacă un frate din Israel pierdea tot ce avea, orice ar fi pierdut trebuia răscumpărat de o rudenie. Ce frumos! Ar fi nevoie de săptămâni și săptămâni și săptămâni și săptămâni, și tot nu l-am termina, pentru că un singur verset leagă întreaga Biblie.

Oh, trebuie doar să-L studiez! Noi am putea sta la el un an și jumătate și tot n-am termina.

Deci dacă cineva pierdea o moștenire din țară, nu putea fi răscumpărată de nimeni altcineva decât de o rudă apropiată. Lăsați-mă să pun doar un semn mic aici, pentru voi, mameilor. Eu l-am atins puțin aseară. Câți din cei prezenți v-ați rugat pentru cei dragi care sunt pierduți? În ordine. Acolo sunteți voi, vedeți, moștenirea voastră.

Pavel i-a spus acelui roman: „*Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta.*” (Fapte 16.31). Dacă aveți suficientă credință ca să fiți salvați, deci dacă credeți, nu contează cât de îndărătnic este fiul sau fiica voastră, ei vor fi salvați oricum. Dumnezeu o va face cumva! El îi va salva chiar dacă îi va face să zacă în spital, pe moarte, pentru că a făgăduit aceasta în Legea moștenirii. Oh! „*Ei vor fi acolo*”, zicea Isaia, „*și toate vlăstarele lor cu ei. Ei nu vor fi vătămați, nici distruși pe tot Muntele Meu cel sfânt, zice Domnul.*” (Isaia 11.9).

Oh, eu am un locușor mic pentru voi, la care sper să pot ajunge în seara aceasta! Inima mea arde și mă întoarce înapoi la aceasta.

Voi l-ați observat pe Moise, marele făcător de minuni care a scos Israelul și l-a condus spre țară, dar știți că el nu le-a dat moștenirea. El i-a condus spre țară, Iosua fiind cel care a împărțit-o oamenilor, este adevărat?

La fel a făcut și Hristos. El a dus Biserica sus, în locul unde a fost făcută ispășirea pentru ea, dar Duhul Sfânt este Cel care o pune în ordine.

Iosua de astăzi, Duhul Sfânt, pune biserica la locul ei, dând fiecăruia daruri, locuri și însărcinări. El este Glasul lui Dumnezeu vorbind prin omul interior pe care l-a salvat Hristos, Duhul Sfânt. Ați înțeles? Noi intrăm în cartea Efesenilor care ne arată că acum El își așază Biserica acolo unde îi este locul. Iosua i-a așezat în țara naturală, dar Duhul Sfânt pune biserica în țară, în poziția și în moștenirea ei.

Primul lucru pe care-l face Pavel este să își adreseze scrisoarea, iar mai departe spune că toată această taină i-a fost dată, dar nu în vreun seminar, nu printr-un teolog, ci printr-o descoperire Divină a Duhului Sfânt. El spune că taina lui Dumnezeu, care a fost ascunsă de la întemeierea lumii, i-a fost descoperită prin Duhul Sfânt, iar Duhul Sfânt între oameni îl pune pe fiecare în ordine, așezând biserica în poziție.

Primul lucru pe care îl spune Pavel aici, este că această descoperire este pentru Biserică, nu pentru cei de afară. Pentru ei este o taină, o enigmă pe care nu sunt în stare s-o înțeleagă; trece pe deasupra capetelor lor și nu știu absolut nimic despre ea, dar pentru Biserică este miera din stâncă, este bucurie negrăită, este asigurarea binecuvântată, este o ancoră a sufletului, este nădejdea și sprijinul nostru, este Stâncă de veacuri, oh, este tot ce-i mai bun pentru că „*cerurile și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu nu va trece.*” (Matei 24.35).

Omul din afara Canaanului nu știe nimic despre aceasta pentru că este încă pribeag. Eu nu spun că nu este un om bun, nu spun că oamenii din Egipt nu erau oameni buni, dar până când nu intră în posesia făgăduinței care a fost dată Bisericii, este mort față de El pentru că Aceasta nu este o țară naturală, ci una duhovnicească, iar noi suntem o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor deosebit, chemați afară, aleși și puși deoparte pentru El, toată lumea din exterior fiind moartă. Noi suntem conduși de Duhul, pentru că fiii și fiicele lui Dumnezeu sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu; nu de un om, ci de Duhul.

Totul este în dragoste; acum toată lucrarea este înmănunchată sus. Oamenii au încercat tot timpul să învețe aceste lucruri și, fără îndoială, marii teologi le-au atins mult mai adânc decât am putut s-o fac eu. Dar lucrul la care încerc să vă duc, este că un om care este în Hristos, umplut cu Duhul Sfânt, poate să sufere cu un om care este greșit. El este îndelung răbdător, umil și răbdător, este dulce, smerit, credincios și umplut cu Duhul Sfânt, niciodată negativ, ci întotdeauna pozitiv.

El este o persoană diferită, care posedă Duhul Sfânt cu adevărat, nu cum spun metodiștii: „Dacă am strigat, L-am primit, am intrat în Țară!” Aceasta este în ordine, este bine, și eu cred în strigare, dar nu înseamnă că L-au primit.

Apoi au venit pentecostalii vorbind în limbi și au spus că L-au avut; că toți cei care au vorbit în limbi, L-au avut. Eu cred în vorbirea în limbi, dar aflăm că mulți nu Îl au încă. Vedeți? Acum ei sunt...

Acum venim la această mare taină care a fost ascunsă de la întemeierea lumii și a fost descoperită acum, în zilele din urmă, pentru fiii lui Dumnezeu. Credeți că fiii lui Dumnezeu sunt manifestați? Înainte de a merge mai departe, haideți să deschidem la Romani 8.19:

„De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.”

Vedeți? Toată creația suspină și așteaptă cu o dorință înfocată, descoperirea, manifestarea. Ce înseamnă „a manifesta, a descoperi”? „A face cunoscut ceva.”

Deci, toată lumea, mahomedanii și toți ceilalți, așteaptă aceasta. Unde sunt acești oameni? Noi am avut un vâjâit de vânt puternic, am avut tunete și fulgere, am avut ulei și sânge, am avut tot felul de lucruri, dar nu am reușit să auzim acel Glas blând care l-a atras pe profet, când și-a acoperit fața cu mantaua, a ieșit afară și a

spus: „*lată-mă, Doamne!*” Vedeți?

Deci toată creația suspină și așteaptă manifestarea fiilor lui Dumnezeu.

Mai întâi, Pavel așază biserica exact unde aparține. Să citim din nou din Efeseni 1 ca să avem baza:

„Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, către sfinții care sunt în Efes și credincioșii în Hristos Isus...” (v. 1).

Dar cum ajungem noi în Hristos? Trebuie să aderăm la o biserică pentru a intra în Hristos? Facem o specializare ca să intrăm în Hristos? Vom fi scufundați în apă ca să intrăm în Hristos? Cum intrăm în Hristos? 1 Corinteni 12.13: *„Căci printr-un singur Duh („D-u-h” cu majusculă, care este Duhul Sfânt), noi toți suntem botezați în Țara făgăduită.”*

În această Țară promisă, ne aparține orice lucru. O vezi, frate Collins? Vedeți, tot ce este în Țara făgăduită ne aparține! Când Israel a trecut Iordanul în țara făgăduită, a biruit orice lucru!

Acum amintiți-vă! Faptul că ați intrat în Țara făgăduită nu înseamnă că sunteți imuni la boli sau că sunteți scutiți de necazuri. Nu, nu! Dar vi se spune (Oh, lăsați aceasta să pătrundă adânc!) că este a voastră! Ridicați-vă și luați-o! Vedeți?

Și amintiți-vă: singura dată când Israelul a pierdut vreun om a fost atunci când a intrat păcatul în tabără. Acesta este singurul motiv pentru care putem pierde o biruință: dacă păcatul intra în tabără, dacă pe undeva este ceva rău. Când Acan a furat acea placă de aur și mantaua babiloneană, păcatul a pătruns în tabără și bătălia a fost pierdută. (Iosua 7.21,5).

Dați-mi această biserică, acest grup de oameni, să stea întocmai în făgăduința lui Dumnezeu, cu Duhul Sfânt, umblând în Duhul, și eu provoc orice boală, durere sau orice lucru care există, orice Joe Lewis care există în țară, cu toată infidelitatea lui, și pe toți necredincioșii care există, să aducă aici orice boală sau suferință, și vor ieși afară perfecti sănătoși. Da, domnule. Dumnezeu a dat făgăduința și numai păcatul necredinței poate s-o îndepărteze. Noi vom ajunge și la ceea ce este acest păcat mic.

„...către sfinții și credincioșii care sunt în Hristos Isus.

Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările duhovnicești, în locurile cerești în Hristos.

Când suntem în Hristos, noi avem binecuvântări duhovnicești, dar afară din Hristos, avem senzații. În Hristos avem binecuvântare pozitivă, nu credință prefăcută, nu stimulări, nici prefăcătorie. Dar cât timp încercați să spuneți că sunteți în Țara făgăduită, și nu sunteți, păcatele voastre vă vor găsi afară, vă veți zbate și veți fi - cum spune lumea - mânjiți. Astfel, veți afla că nu aveți lucrul despre care vorbiți. Dar când sunteți în Hristos Isus, El v-a promis pace cerească, binecuvântare cerească, Duh ceresc, totul este al vostru. Voi sunteți în Țara făgăduită și în deplină posesie a fiecărui lucru. Amin. Ce frumos! Oh, să citim mai departe!

„În El, Dumnezeu ne-a ales...”

Acesta este un punct în care biserica se poticnește foarte tare:

„În El...” (În cine?) În Hristos. ***„Dumnezeu ne-a ales*** (când?) ***înainte de întemeierea lumii.***

Acest lucru îl putem vedea și în Apocalipsa 17.9, unde scrie că numele noastre au fost scrise în Cartea Vieții înainte de întemeierea lumii.

Dați-mi voie să citesc mai departe:

„...ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte...”

Aș vrea să mă opresc la cuvântul ***„rânduit mai dinainte”***.

Dacă spui: „rânduit sau ales mai dinainte”, nu înseamnă că zici: „L-am ales pe fratele Neville și pe fratele Beeler, nu.” El nu face așa, ci prin cunoștința Sa mai dinainte, Dumnezeu a știut cine va fi corect și cine nu va fi corect. Deci, prin cunoștința Sa mai dinainte, Dumnezeu a știut ce va face fiecare și a rânduit toate lucrurile, astfel încât să lucreze împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe El, astfel ca în veacul care va veni, să unească toate lucrurile într-unul, și anume în Hristos Isus.

Lăsați-mă să vă dau un mic exemplu. Cred că aseară am atins puțin punctul acesta

când am vorbit despre Geneza 1.26.

Când Dumnezeu Și-a spus Numele, Domnul Dumnezeu, acesta era „El, Elah, Elohim”, adică „Cel ce există prin Sine Însuși”, pentru că nu exista nimic altceva în afară de El. Nu era aer, nu era lumină, nu erau stele, nu era lumea, nu era nimic altceva decât Dumnezeu și numai Dumnezeu: El-Elah-Elohim”.

Dar în El erau atribute, calități, care urmau să iasă la suprafață. În interiorul acestui mare El, Elah, Elohim era un atribut sau un... Voi știți ce este un atribut sau lăsați-mă să spun, o natură. Am să spun mai clar ca să înțelegeți cu toții.

În interiorul Lui era natura de a fi un Tată, dar El este Cel ce există în Sine, și acolo nu era nimeni pentru care să fie Tată. Tot în El era calitatea de Dumnezeu, adică „Cel ce primește închinare”, însă El exista prin Sine Însuși, era „El-Elohe-Elohim” și acolo nu era nimeni care să I se închine. În El era calitatea de Salvator, dar nu era nimic pierdut ca să fie salvat. Vedeți? În El era calitatea de Vindecător, dar nu era nimeni bolnav care să aibă nevoie de vindecare. Acum înțelegeți? Deci atributele Lui, calitățile Lui, au produs ceea ce este astăzi.

Unii oameni spun: „Ei bine, dar de ce nu a oprit răul de la început? El era Dumnezeu și putea s-o facă.” Joe Lewis a spus că Dumnezeu este „Unul crud și nemilos”, după care a adăugat: „Nu există Dumnezeu, iar dacă există, este un...” și I-a dat tot felul de nume. Acel om a vorbit așa pentru că avea multă cunoștință în cap, dar nu avea nimic în inimă.

Vedeți? Ei nu pot vedea pentru că, amintiți-vă ce spune Biblia: *„Aceste taine au fost ascunse de la întemeierea lumii, iar acum și firea așteaptă cu o dorință înfocată manifestarea fiilor lui Dumnezeu.”* O, Doamne! Ați înțeles?

Să mergem puțin mai departe.

Amintiți-vă că încă din zilele lui Moise și din timpul profeților, de-a lungul veacurilor, toți au așteptat aceste zile din urmă când urmau să fie descoperite toate lucrurile. Așa spune Biblia. Toți au așteptat descoperirea fiilor lui Dumnezeu. De ce? Pentru că lucrarea a mers asemenea unei piramide, îngustându-se de la bază spre vârf, mai îngustă, mai îngustă, și mai îngustă.

Eu am spus adesea că Dumnezeu a făcut trei Biblii.

Prima a pus-o pe cer: Zodiacul. L-ați văzut vreodată? Care este prima figură din

Zodiac? Fecioara. Dar ultima? Leul. Vedeți? Prima dată El a venit prin fecioară, dar a doua oară vine ca „Leul din seminția lui Iuda.” Vedeți?

A doua Biblie a pus-o în Piramidă, în zilele lui Enoh. Noi nu o înțelegem, dar ei puteau calcula când urma să aibă loc războaie , cât vor dura, etc. Știți unde au ajuns acum? În camera împăratului. Noi nu o putem zidi cu toată tehnologia pe care o avem.

Ea este zidită drept în sus în acest fel, spre un punct, dar piatra din capul unghiului nu a fost găsită niciodată. Ei nu au pus niciodată vârful în vârful piramidei. Nu știu dacă ați știut sau nu, dar marea piramidă din Egipt nu a avut niciodată piatra din vârf. De ce? Pentru că Piatra unghiulară, Piatra din vârf a fost respinsă: Hristos. Vedeți, a fost respins.

Noi am crescut însă prin epoca luterană, epoca metodistă și epoca penticostală, iar acum am ajuns cel mai sus, la Piatra din vârf a Piramidei (Înțelegeți?) și dorim și așteptăm ca acea Piatră să Se așeze la locul ei și să încheie zidirea. Nu ați citit în Scriptură că Piatra a fost respinsă? Desigur, noi înțelegem că El vorbea despre Templul lui Solomon, dar Piatra respinsă a devenit Căpetenia din unghi. Spun aceasta ca să vă aduc un tablou prin care vreau să vă ajut să înțelegeți despre ce vorbesc.

Conform Bibliei, noi trăim în ziua din urmă, în ziua când va fi pus vârful Piramidei, încrucișarea peștilor, în epoca cancerului din zodiac, în timpul venirii Leului, la Piatra de căpetenie, și în zilele manifestării fiilor lui Dumnezeu. Vedeți unde suntem? Noi suntem chiar la sfârșitul timpului.

Câți ați citit ziarele de săptămâna aceasta? Ce a spus Hrusciiov și ceilalți? Oh, ei sunt gata, dar și noi suntem gata. Amin! Gata! Este în ordine, vedeți. Oh, ce privilegiu, ce zi! Dacă creștinii și-ar putea da seama de ziua în care trăim. Vai!

Ce credeți despre scriitorul acestei Cărți? El a văzut și timpul când vor fi descoperiți fiii lui Dumnezeu, în zilele din urmă. „...și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.” Când? În zilele din urmă, să descopere prin puterea Duhului Sfânt, taina lucrurilor ascunse de la întemeierea lumii, să-i aducă sus.

Să mergem din nou înapoi la întemeierea lumii, ca să obținem o descoperire și să vedem dacă suntem corecți sau nu. Cred că nu fac o hulă prin faptul că Îl numesc

pe Dumnezeu „Tată”, fiindcă vorbesc așa numai ca să înțelegeți. Tatăl a dorit să aibă copii. Ce a făcut pentru aceasta? A zis: „Să fie îngeri!”, și ei au apărut în jurul Lui. Oh, aceasta era bine! Ei l-au închinat și astfel El era Dumnezeu. Vă amintiți attributele Lui? El era El-Elohe-Elohim, adică „Cel ce există prin Sine Însuși”, pentru că nu exista nimic în afară de El.

Deci, primii pe care i-a creat au fost îngerii, dar ei nu puteau face nimic altceva decât să l se închine. Îngerii nu puteau fi pierduți și nu se puteau îmbolnăvi pentru că erau ființe nemuritoare, supranaturale.

El nu putea să-și arate puterea de Vindecare, nici calitatea de Salvator și nici toate celelalte atribute ale Sale, de aceea a zis: „Voi face ceva tangibil!” Astfel, a făcut pământul și toate creaturile de pe el, iar la urmă l-a făcut pe om. Tot ce vine sus, începând cu mormolocul sau cu meduza, o formă de trup care plutește în apă, a început de acolo... ei spun că cea mai simplă formă de viață este mormolocul, iar cea mai superioară este omul. După broască a urmat șopârla și așa mai departe, pentru că de câte ori a suflat Duhul Sfânt: „Șșșș...”, a apărut o nouă viață. „Șșșș...”, o viață mai superioară, cel mai superior fiind omul, care avea chipul lui Dumnezeu. Niciodată nu a fost creat ceva superior omului și nici nu va fi creat vreodată, pentru că omul este făcut în chipul lui Dumnezeu. Înțelegeți?

După ce a făcut creaturile pământului, El l-a creat pe om: parte bărbătească și parte femeiască în același trup, o unitate. Dar când l-a luat și l-a pus în trup... vă amintiți? În Geneza 1.27, El l-a făcut pe om ca o unitate: bărbat și femeie, iar în Geneza 2.5 scrie că acolo nu era încă nici un om care să lucreze pământul, adică nu era nici un om în trup de carne; nu era nici un om care să ia ceva în mână și să lucreze pământul. Dar acolo era un om în chipul Lui. Și Dumnezeu este un (Adunarea spune: „Duh”). Corect. Vedeți? El a făcut primul om, masculin și feminin, în chipul lui Dumnezeu.

Fiți atenți! Când El a creat toate lucrurile, ele erau deja în gândirea Lui. Eu am trecut prin aceasta duminică seara când am arătat că cuvântul este exprimarea unui gând.

Dumnezeu S-a gândit cum poate să fie Dumnezeu, cum poate primi închinare, cum poate fi un Vindecător, cum poate fi un Salvator; și imediat ce a vorbit Cuvântul, aceasta a fost tot; ceea ce a spus a venit la suprafață. Oh, dacă fiii lui Dumnezeu ar putea apuca strâns acest Cuvânt! Dacă ar înțelege că atunci când Dumnezeu

vorbește un Cuvânt, aceasta este tot! Absolut!

Arheologia spune că Pământul are milioane și milioane de ani, dar pentru Dumnezeu nu există timp. Poate au fost trilioane și trilioane de ani, eu nu știu aceasta, dar pentru El nu este nici un minut mai mult ca atunci când a vorbit Cuvântul. Desigur. El este încă același Dumnezeu, iar pentru Dumnezeu nu există timp; El este veșnic; pentru El nu există nici trecut, nici viitor, ci totul este acum.

Ați observat vreodată cuvântul „Eu sunt”? Nicăieri nu scrie: „Eu am fost” sau „Eu voi fi”, ci peste tot, scrie doar: „Eu sunt!” De ce? Pentru că El este veșnic: „Eu sunt întotdeauna Același.”

Dar Dumnezeu a vrut să pună lucrurile în timp; a dorit să facă pe cineva care să l se închine, așa că atributele Lui au produs aceasta. Apoi, l-a făcut pe om, dar omul era singur.

Apoi, ca să aducă la suprafață ceea ce avea în gândul Său cu privire la Hristos și Biserică, nu a luat o bucată diferită de lut ca s-o facă pe femeie, ci a scos o coastă din partea laterală a lui Adam, apoi a luat din duhul lui Adam, duhul feminin și l-a pus în această coastă. De aceea, când vedeți un bărbat care se comportă ca un „sisi” să știți că acolo este ceva greșit. La fel este când vedeți o femeie care vrea să acționeze ca un bărbat: ceva este greșit. Ei sunt două duhuri total diferite, dar împreună fac o unitate, acești doi sunt una.

Deci Dumnezeu a făcut bărbatul și femeia, iar ei n-ar fi trebuit să îmbătrânească niciodată, să încărunțească și să moară, deși au mâncat, au băut și au dormit, la fel ca noi, dar ei nu știau ce este păcatul.

Voi lăsa aceasta pentru o altă lecție, despre sămânța șarpelui. Ei mi-au cerut să o retractez, dar vreau să văd pe cineva care vine să-mi arate că nu am dreptate și că acolo s-a întâmplat altceva.

Ce s-a întâmplat când a intrat păcatul înăuntru?

Acolo sus, la milioane și milioane de mile există un spațiu mare, plin cu Dragostea Agape și de fiecare dată când faceți un pas înainte, distanța dintre voi și ea se micșorează cu un centimetru. Știți cât timp i-ar trebui să ajungă pe pământ? Ea este o umbră a umbrei umbrelor. Aceasta este ceea ce aveți voi, aceasta este ceea ce am eu, o umbră a umbrei umbrelor din Dragostea Agape.

În voi, în fiecare femeie și în fiecare bărbat care treceți de douăzeci de ani, există Ceva care ar dori să rămână mereu așa. Voi aveți numai cinci ani, de la cincisprezece la douăzeci de ani, pentru că după douăzeci de ani începeți să muriți. Până la cincisprezece ani sunteți doar niște copii, niște adolescenți; până la douăzeci de ani vă maturizați, iar când treceți peste douăzeci de ani spuneți: „Acum sunt în puterea deplină a unui bărbat!” O, nu! Voi credeți aceasta, dar nu este adevărat pentru că muriți, mergeți în jos, indiferent ce faceți. Ce se întâmplă? Dumnezeu v-a făcut să fiți veșnic la vârsta aceea, dar muriți din pricina păcatului. Totuși în voi este ceva care spune: „Aș vrea să fiu din nou de optsprezece ani.”

Aș vrea să vă întreb ceva: Cum ar fi fost dacă v-ați fi născut acum cinci sute de ani și ați fi rămas la vârsta de optsprezece ani până astăzi? N-ați fi fost un antic cu ideile voastre de acum cinci sute de ani? Cum ar fi dacă ai fi o doamnă tânără și ai avea felul de gândire de dinainte de venirea părinților pelerini aici? Păi ar fi fost mai bine dacă îmbătrâneai și treceai, decât să trăiești cinci sute de ani! Vedeți? Ar fi ceva greșit.

Voi spuneți: „Dar mă simt foarte bine, frate Branham. Am șaisprezece sau optsprezece ani și mă simt bine”.

Lasă-mă să-ți spun ceva, dragă: De unde știi că mama ta mai trăiește în clipa aceasta, dacă nu este prezentă aici? De unde știi că prietenul tău nu a fost ucis cu câteva clipe în urmă? De unde știi că mâine dimineață nu vei fi decât un cadavru? De unde știi că în seara aceasta vei ieși viu din biserică? Tot timpul există o nesiguranță. Nu este nimic sigur. Fie că aveți doisprezece, cincisprezece, nouăsprezece, șaptezeci și cinci sau nouăzeci de ani, există această nesiguranță. Voi nu știți unde stați, dar doriți să mergeți înapoi la cincisprezece sau optsprezece ani. Ce vă face să doriți aceasta?

Dacă v-ați întoarce la optsprezece ani și ați rămâne așa, dacă nu ați fi niciodată bolnavi și nu ați muri, ați ajunge să trăiți cu oameni din alte generații. Vedeți? Generațiile s-ar succeda, iar voi ați fi niște antici printre ei. Ar fi mai rău decât dacă ați îmbătrâni normal ca și ei. Dar există ceva care ne cheamă să fim acolo, acea mică agape, acea umbră mică... Ceva ce este deasupra.

Dimineața trecută la ora șapte, Duhul Sfânt m-a luat prin bunătatea și harul Lui, m-a luat din acest trup, am intrat în Țara aceea și am văzut oamenii aceia, toți oameni tineri. Acolo am văzut cel mai drăguț popor pe care l-am întâlnit în viața

mea. Și El mi-a zis; „Unii din ei erau de nouăzeci de ani. Ei sunt convertiții tăi.” Nu-i de mirare că strigau: „Fratele meu! Fratele meu!”

Acela este un trup ceresc, pentru că atunci când murim noi nu devenim un mit, o amintire, ci primim un trup. Dacă murim, dacă bomba atomică ne-ar ucide în clipa aceasta, într-un minut de acum am da mâna unii cu alții, ne-am îmbrățișa, am striga și L-am glorifica pe Dumnezeu. Da, domnilor.

Când vom ajunge acolo, fratele și sora Spencer, care stau aici și sunt unul din cele mai bătrâne cupluri de aici, vor avea optsprezece ani. Fratele Neville va fi un băiat tânăr și la fel eu. Da, noi toți vom fi tineri pentru că *„dacă se desface casa pământescă a cortului nostru trupesc, avem o casă ce ne așteaptă.* (1 Corinteni 5.1).

Când un copilăș este în pântecele mamei lui, la o naștere firească, trupul lui micuț se zbate și se mișcă, dar această mișcare este provocată de viața mușchilor. Însă când se naște și primește suflarea de viață, lângă el stă un trup duhovnicesc care vine chiar atunci. Lăsați-l în pace și veți vedea cum își va mișca micuțul cap, va prinde cu gura sânul mamei, și va începe să sugă. Dacă nu va face aceasta, laptele nu va veni.

Ați observat cumva un vițel care se naște? El are putere să se ridice imediat în picioare. Cine îi spune ce să facă? Se învârte în jurul mamei și dă cu botul până prinde țâța, apoi începe să sugă. O, da! Vedeți?

Când acest trup firesc este adus aici, există un trup duhovnicesc, pregătit pentru el. Oh, aleluia! Iar când acest cort pământesc va fi distrus, există un alt trup care ne așteaptă acolo. De îndată ce pășim afară din trupul acesta, intrăm în acela; într-un trup care nu însetează după apă și nu flămânzește; într-un trup care nu este din țărâna pământului. Cu toate acestea, este la fel de real ca și acesta, pentru că poate simți, poate da mâna, poate să iubească și totul este perfect. El ne așteaptă acolo și este parte din acesta.

Pentru voi Viața veșnică începe chiar aici la altar. Aici începeți voi Veșnicia. Oh! Apoi sunteți născuți din nou, un fiu al lui Dumnezeu, iar când treceți de aici, când moartea lovește în trupul de carne și inima încetează să mai bată, când roțile muritoare se opresc, acea umbră mică, acea umbră a Umbrei devine într-o secundă umbra Umbrei și apoi Umbra; apoi devine un Izvor micuț; apoi un pârau, un râu, iar în final devine oceanul. Apoi, după un timp, stați în prezența celor dragi

ai voștri, îmbrăcați în trupul ceresc în care vă cunoașteți unii pe alții și vă iubiți unii pe alții, transformați din nou în femei și bărbați tineri. Acesta este adevărul. Aceste trupuri așteaptă acolo până la venirea Domnului Isus. Într-o zi, acel trup... Amintiți-vă că acela este un trup ceresc, nu un trup proslăvit. Și într-o zi, acel trup ceresc va pleca cu Isus în cer.

În 1 Tesaloniceni 4.13-17 scrie:

„Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să vă îngrijorați, ca ceilalți care n-au nădejde.

Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El.

Iată, în adevăr, ce vă spuneam prin Cuvântul Domnului: noi, care suntem în viață până la venirea Domnului, nu o vom lua înaintea celor adormiți.”

Trâmbița Domnului va suna, iar mai întâi se vor ridica morții în Hristos. Aceste trupuri cereștivor veni jos și se vor îmbrăca cu cele pământești, trupurile gloriificate.

Și noi, care suntem în viață și rămânem, vom fi schimbați într-o clipă, la o clipeală de ochi, vom fi luați împreună cu ei, și vom întâmpina pe Domnul în văzduh.

Isus a zis: *„Vă spun că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi, nou, în Împărăția Tatălui Meu”,* Cina Nunții. (Matei 26.29)

După cei trei ani și jumătate, Antihristul își încheie stăpânirea și toată lumea este distrusă, evreii sunt chemați afară și Iosif li se face cunoscut lor. Amintiți-vă că atunci când Iosif se face cunoscut fraților lui, acolo nu era prezent nici unul dintre neamuri. Voi știți povestea.

Iosif a fost simbolul desăvârșit al lui Hristos, în orice fel. El a trimis să-i cheme pe frații săi, iar când i-a privit l-a văzut printre ei pe micuțul Beniamin. Frații săi vorbeau între ei și ziceau: *„N-ar fi trebuit să-l ucidem pe fratele nostru Iosif.”* Evreii vor vedea că au făcut o greșală, acum când li se face cunoscut Hristos. Iosif era atât de plin, încât a trebuit să stea deoparte și să plângă. El și-a trimis soția, copiii și gărzile în palat, iar când a rămas numai cu frații săi le-a zis: *„Eu sunt fratele vostru Iosif. Eu sunt fratele vostru.”* Când au auzit aceasta, ei au căzut tremurând

la pământ, pentru că își ziceau: „Acum știm că am încurcat-o pentru că l-am ucis pe fratele nostru, și acum iată că el este un împărat puternic.”

Dar Iosif le-a zis: „*Dumnezeu a îngăduit aceasta cu un scop: ca să vă scape viața.*” Exact acesta este motivul pentru care a făcut-o Dumnezeu: ca să ne salveze pe noi neamurile. În poveste vedem că neamurile erau în palat. Aleluia! După ce a fost respins de frații săi, Iosif și-a luat o soție dintre neamuri, nu o evreică. În ordine.

Unde ajungem acum? După ce îmbrăcăm acest trup glorios și va veni marele veac, când trupul ceresc este făcut un trup glorificat, ați înțeles ce vreau să spun? Atunci merg pe acolo și zic: „Frate Neville, lasă-mă să-ți dau o mică ilustrare.” „Frate Humes, să mergem în dimineața aceasta sus la Tatăl.”

El este Dumnezeu. Noi Îl cunoaștem și știm că El este Salvatorul, El este Vindecătorul și toate celelalte. Dumnezeu nu a creat niciodată păcatul. Deci păcatul nu este o creație, ci o perversiune, pentru că există un singur Creator și Acesta este Dumnezeu. Păcatul este pervertirea neprihănirii. Ce este adulterul? Neprihănirea pervertită. Ce este minciuna? Adevărul prezentat denaturat. Desigur.

Ce este blestemul? Binecuvântarea lui Dumnezeu pervertită. Păcatul nu a fost creat; el este o perversiune. Satana nu a putut crea păcatul, de aceea a pervertit ceea ce a creat Dumnezeu. Acesta este adevărul. Moartea este numai o pervertire a vieții.

Acum fiți atenți! Deci voi merge și voi spune: „Frate Hill, vino să mergem împreună cu fratele Will până la Tatăl Dumnezeu, pentru că vouă v-au plăcut foarte mult călătoriile.”

„Da, sigur că ne plăceau.”

Oh, în Lumea aceea nouă sunt câteva milioane de mile de străbătut, dar noi le vom parcurge fără nici o problemă. De ce?

„*Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde, înainte ca să isprăvească, îi voi asculta.*” (Isaia 65.24).

Astfel, vom călători vreo cinci sute de ani sau un milion, nu contează cât va fi, și ni se va părea o clipă. Vedeți? Știu că pare o nebunie, dar nu este, pentru că acolo nu va mai fi timp, ci este veșnicia. Oh, și știți cu cine mă voi întâlni când voi merge acolo?

Voi spune: „Ei bine, păi aceea este sora Georgie Bruce!” și voi continua: „Soră Georgie, a trecut multă vreme de când nu te-am mai văzut.” Ea va fi tânără acolo, deși va avea vârsta de zece milioane de ani. În timp ce vom vorbi, ea va mângâia pe cineva pe spate: este leoaica Cita, iar eu îi voi spune: „Cum ești în dimineața aceasta, Cita?”, la care ea va răspunde la fel de blândă ca un motan: „Miau...”

Vom sta acolo vreo cinci sute de ani și vom discuta cu surorile noastre. Vedeți? Știu că pare o nebunie, dar este adevărul. Aceasta a fost dorința lui Dumnezeu încă de la început.

„Ei bine, binecuvântată fie inima ta, soră Georgie, pentru că aici nu mai poate veni nici o vătămare, nimic rău.”

Seara vom merge pe vârful muntelui și vom spune: „O, Tată Dumnezeule, odată am fost pierduți și căzuți în mizeria păcatului, dar Tu ne-ai salvat!”

Păi, oamenii care au încercat să exprime dragostea Lui, au înnebunit. Bărbatul care a compus cântarea: „Dragostea lui Dumnezeu”, a scris-o pe peretele unui ospiciu de nebuni. O, El S-a plecat să salveze păcătoșii! Dragostea Lui a venit jos ca să ne salveze pe tine și pe mine. Vorbiți despre închinare? Îngerii nu știu nimic despre ea. Un înger stă doar acolo, își mișcă aripile înainte și înapoi și strigă: Aleluia! Aleluia!” Oh, îndurare!

Dar când ajungi să înțelegi, spui: „Am fost pierdut, dar am fost găsit; am fost mort, dar sunt viu din nou. O, Dumnezeule, am fost în păcat, am fost în gunoi, am fost acolo jos într-o groapă, dar Tu Te-ai îndurat de mine!”

Ați fost vreodată la groapa de gunoi Colgate? Este cel mai urât mirositor loc pe care l-am văzut vreodată. Te îmbolnăvești pur și simplu de acel miros. Dacă inspiri fumul acela simți că ți se întoarce stomacul pe dos, ca atunci când iei ulei de ricin. Vedeți? Cum ar fi să trăiești într-o asemenea groapă; șobolanii să se urce pe tine și să te muște, iar într-o zi să vină Cineva, să te ridice și să te scoată de acolo. Tu ești foarte bătrân și nu te poți ajuta singur, dar El te ridică, te schimbă într-un tânăr de optsprezece ani, chiar în „floarea tinereții, și te așază pe vârful unui munte unde există cel mai curat aer și o apă rece bună de băut. Ai mai dori să te întorci în groapa aceea puturoasă de gunoi? Niciodată, niciodată, niciodată, să nu te mai întorci niciodată în groapa aceea!

Prietene, aceasta înseamnă acea viziune sau mutare sau translație. O voi numi

viziune pentru că mă tem să nu rănesc pe cineva dacă voi spune translație, deși aceasta a făcut Dumnezeu ca să-și aducă fiii și fiicele la El. Dar cine sunt acești oameni? Ce au făcut ei ca să merite acest har? Cum au putut face aceasta? La început, înainte să fi fost vreun înger, exista doar Dumnezeu. Câți știți că El este infinit?

Fraților trinitarieni, nu vreau să vă rănesc, dar cum este posibil în Numele Cuvântului bun al lui Dumnezeu să faceți din Isus o persoană diferită de Dumnezeu Însuși? Dacă Dumnezeu ar fi luat pe altcineva și l-ar fi trimis să moară pentru a salva omenirea, ar fi fost nedrept. Exista o singură posibilitate prin care putea să ne salveze și anume, să ia El Însuși locul nostru. Astfel, Dumnezeu S-a făcut trup ca să poată gusta durerile morții, să ia boldul morții de la noi și să primească El Însuși moartea, ca să putem fi răscumpărați. De aceea este El atât de venerat!

Isus era un Om. Sigur că da. El era OM; era un Om născut din fecioara Maria, dar Duhul care locuia în El fără măsura era Dumnezeu: *„În El locuia trupește toată plinătatea dumnezeirii.”* (Coloseni 2.9).

El era IeHoVaH-Jireh, IeHoVaH-Rafa, IeHoVaH -Manase, IeHoVaH -Nisi; Pavăza noastră, Scutul nostru, Vindecătorul nostru, Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Primul și Ultimul, Cel ce era, Cel ce este și Cel ce vine, Rădăcina și Vlăstarul lui David, Steaua dimineții, totul în toți; în El locuia trupește toată plinătatea dumnezeirii.

Moartea a avut întotdeauna o țepușă cu care îi înțepa pe oameni. Astfel, Diavolul zicea: „Te-am prins pentru că ai ascultat de mine! Am să te înțep cu boldul meu și te voi pune în mormânt. Sângele oilor nu te poate ajuta cu nimic pentru că este numai sângele unui animal.”

Dar în marea Sa înțelepciune, Dumnezeu știa că acolo va fi un Miel: Mielul junghiat de la întemeierea lumii. Da, domnilor. El a așteptat timpul acela, a așteptat momentul împlinirii făgăduinței, dar când s-a împlinit timpul așteptat, când Mielul, acest Om a venit, Satana a fost păcălit. El a privit spre Isus și a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, fă aceasta!

Înfăptuiește o minune ca să văd și eu. Lasă-mă să te văd făcând-o! Aha! Voi lega o cârpă în jurul ochilor Tăi și Te voi lovi, iar dacă ești într-adevăr Profet, spune cine Te-a lovit! Ha! Eu nu cred că ești Acela, dar dacă ești, spune-o clar!” Vedeți? „Oh, spune-ne cine ești!” Dar El nu a spus nici un cuvânt. Oh, oh, cum i-a tras lâna pe

ochi!

Vorbind cu ucenicii Săi, Isus a zis: „*Dacă aş vrea, aş putea vorbi cu Tatăl Meu, care Mi-ar pune imediat la dispoziție mai mult de douăsprezece legiuni de îngerii?*” (Matei 26.53). Pilat nu a auzit aceasta.

„Dacă ești, dacă ești...”

„Oh, El nu este Acela! Păi, priviți-L cum sângerează. Hei, soldați, duceți-vă și scuipați-L în față!” Ei L-au scuipat, L-au lovit, L-au blestemat, L-au batjocorit, l-au smuls barba și părul! „Oh, El nu este! Nu, acela nu este El! Îmi voi înfige boldul în El, băiete. Îl voi pune acolo sus. Acum L-am prins!

Când El a strigat ultima dată: „*Eli! Eli! Dumnezeul Meu! Dumnezeul Meu!*”, Acela era Omul. „*De ce M-ai părăsit?*”

Voi știți că ungera L-a părăsit în grădina Ghețimani pentru că trebuia să moară ca un păcătos. El a murit ca păcătos, voi știți aceasta, dar nu păcatele Lui atârnau asupra Sa, ci ale mele și ale voastre. Acolo S-a arătat dragostea Lui: în faptul că a luat păcatele mele asupra Lui și le-a purtat, murind în locul meu. O, aleluia!

Acolo era El și nu a putut deschide gura. Moartea a zis: „Eu cred că este un simplu om. Cu siguranță nu s-a născut din fecioară, pentru că țepușa mea a intrat în El.”

Astfel, a venit și și-a înfipt țepușa în El, dar acolo a greșit, băiete, deoarece în momentul în care L-a înțepat, nu și-a mai putut trage boldul afară. l-a rămas acolo, iar de atunci nu mai poate înțepa.

Isus a înviat a treia zi și a zis: „*Eu sunt... Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor.*” (Apocalipsa 1.18). „*Eu țin cheile morții și ale iadului!*” Da, domnule. El nu a putut să vadă Cine era Acela. „*Și pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.*”

Câteva zile după ce a înviat, unii s-au îndoit de aceasta și își ziceau: „Trebuie să fie o stafie! Este ceva foarte ciudat cu privire la Insul acesta. L-ați văzut? Ați văzut acea arătare?” Dar nu! Isus era real.

Toma a spus: „*Să Îi văd mâinile străpunse și apoi vă voi spune dacă este El.*”

Și Isus i-a zis: „*Iată-Mă! Aveți ceva de mâncare? Dați-Mi pâine și pește, aduceți-mi un sandvici.*”

Ei l-au adus un sandvici, iar El l-a mâncat, apoi i-a întrebat: „*Un duh poate mânca cum mănânc Eu? Poate avea carne și oase cum am eu?*” Vedeți?

Și le-a mai zis: „*Eu sunt Acela. Eu sunt Acela.*”

Ioan a spus: „*Noi nu știm încă ce fel de trup vom avea; dar știm că atunci când Se va arăta el, vom fi ca El, vom avea un trup ca al Lui.*” (1 Ioan 3.2). Ce? A avut El cândva un trup de teofanie? Da, domnilor. Biblia spune că atunci când a murit, El (El este pronume personal) S-a dus în iad și a predicat sufletelor din închisoare (Aleluia!). Cum a mers El acolo jos și cum a făcut-o? El avea toate simțurile, pipăitul, auzul, putea vorbi, El a predicat în același fel de trup ca al celor pe care i-am văzut glorificați în nopțile trecute. El le-a predicat sufletelor care erau în iad, care nu s-au pocăit în îndelunga Lui răbdare din zilele lui Noe.

Dar a înviat în dimineața de Paști, pentru că nu era posibil ca trupul acela să vadă putrezirea, deoarece David prorocise despre aceasta în Psalmi:

„*Eu nu voi lăsa sufletul Lui în iad; nu voi suferi ca Sfântul Meu să vadă putrezirea.*”
Mai mult, „*carnea Mea se va odihni în pace și nădejde, pentru că El nu va lăsa sufletul Meu în iad, nici nu va lăsa ca Sfântul Lui să vadă putrezirea.*”

Și înainte de împlinirea a șaptezeci și două de ore, înainte ca putrezirea să se așeze înăuntru, Teofania aceea, trupul acela care a mers și a predicat sufletelor care erau în închisoare, care nu s-au pocăit când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, S-a întors; trupul acela muritor a fost îmbrăcat în nemurire, și El a mâncat și a spus că era un Om. Aleluia!

Așa Îl vom vedea și noi, frate Evans. Așa este când va sta pe tronul lui David. Aleluia! Când vom ajunge acolo, vom călători prin munți timp de milioane de ani, vedeți, dar ni se va părea că au trecut doar câteva ore, doar câteva minute.

Iar când vine timpul să mâncăm, o voi întreba pe sora Woods: „Soră Woods, unde ai fost până acum? Cred că nu te-am văzut de vreo cincisprezece minute.”

„O, frate Branham, ultima dată ne-am văzut acum două mii de ani.”

Aha. „Cum te simți?” Oh, desigur voi nu puteți simți nimic decât bine.

Apoi ziceți: „Veniți aici, băieți, să vă arăt ceva, frații mei dragi. Aici este un izvor cu cea mai bună apă din câte ați băut vreodată.” Oh, noi vom bea din acea apă bună

și rece, apoi vom lua un ciorchine mare de struguri, ne vom așeza jos și-l vom mânca! Nu va fi minunat? Va fi exact cum vă spun. Acesta este adevărul.

Cum am obținut aceasta? De unde o știm? Dumnezeu ne-a ales încă înainte de întemeierea lumii! Pe cine? Pe cei ce sunt în Țara făgăduită, „...ne-a ales înainte de întemeierea lumii...ne-a rânduit mai dinainte, să fim înfiați în Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său (ca să-L lăudăm așa cum a vrut El), pe care ni l-a dat în preaiubitul Lui (pentru că noi suntem primiți prin Hristos).

În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea p-ă-c-a-t-e-l-o-r.”

Trebuie să merg înapoi la Înfiere, dar vreau să mă opresc puțin la păcate. Păcate, ați observat aceea? Știți că Dumnezeu nu-l condamnă pe păcătos pentru că păcătuiește? El îl condamnă pentru că este un păcătos. Dacă un păcătos fumează o țigară, El nu-l condamnă pentru aceasta; el este un păcătos, oricum. Vedeți? Păcătosul nu are păcate, ci el este un păcătos. Înțelegeți? Dar voi, care sunteți creștini, aveți păcate. Observați că aici El îi vorbește Bisericii. Țineți-o drept! Vedeți? Iertarea păcatelor, p-ă-c-a-t-e. Noi facem păcate, dar păcătosul este doar un păcătos și Dumnezeu nu-l iartă.

Voi ziceți: „Bine, dar a mers afară și a împușcat un om. Ce vei face cu aceasta?” Aceasta nu este treaba mea. Eu sunt predicator, nu reformator. Legea este cea care se ocupă de aceasta. Ea este reformatorul sau îndreptarul, nu eu.

Poate ziceți: „Dar a comis adulter!” Si aceasta este treaba Legii. Eu nu sunt reformator, ci predicator, de aceea însărcinarea mea este să-i convertesc pe oameni, nu să-i reformez sau să-i îndrept. Sarcina mea este să-i aduc la Dumnezeu, iar dacă au păcătuiește este treaba lor. Dacă un om este păcătos, Cel care-l condamnă este Dumnezeu, nu eu. Un astfel de om este păcătos prin natura lui. El n-a ajuns nici măcar la bază, nu este nicăieri. El nu are nici un păcat, ci este păcătos de la început.

Voi nu puteți merge afară și să ziceți: „Până aici este noapte, și de aici nu este noapte.” Nu, este tot noapte, doar noapte. Aceasta este ceea ce a spus Dumnezeu. Aceasta este corect, el este doar un păcătos, aceasta-i tot. Noi nu putem spune cât de mult este întuneric sau cât de mult este lumină, pentru că ori este întuneric, ori este lumină. Dacă undeva este o pată, este întuneric.

Deci, „În El avem... iertarea păcatelor...” Prin ce? Prin sângele Lui sfânt „...după bogățiile harului Său.”

De ce primim iertarea? Am făcut noi ceva ca să merităm aceasta? O, nu, ci este harul Lui!

Oh, Doamne! Eu nu am adus nimic în mâinile mele, Doamne. Nu pot face nimic, nu există nici un lucru pe care să-l pot face eu.

Priviți! El m-a ales mai dinainte, El m-a chemat, El m-a hotărât. Nu eu L-am ales pe El, ci El m-a ales pe mine, El v-a ales pe voi; El ne-a ales pe toți, nu noi L-am ales pe El, pentru că Isus a spus: „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi...” (Ioan 15.16). „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl care m-a trimis... Și toți aceia pe care mi i-a dat Tatăl, vor veni la Mine.” Nici unul nu se va pierde, afară de fiul pierzării, ca să se împlinescă Scriptura.

Oh, se face târziu, nu-i așa? Și încă nici nu am început. Acum mă voi grăbi pentru că trebuie să ajung la ceva, trebuie să ajung înapoi la Înfiere. Știu că unii frați au venit din Georgia doar pentru seara aceasta. Ferice de inima lor. Aș vrea ca frații din Georgia, din Texas sau de oriunde vin, să asculte versetul cincii:

„...ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale,

spre...” Ce înseamnă cuvântul „spre”? Înseamnă că noi mergem spre ceva, „spre...” Eu merg spre izvor. Eu merg spre scaun. Ai prins-o, Humes? Eu merg spre catedră.

Deci: **„El ne-a ales mai dinainte spre înfiere prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale...”**

După a cui plăcere? După propria Lui plăcere, după propria Lui voie.

Dar **ce este înfierea?** Lăsați-mă să mă opresc puțin aici... Nu am timp să trec prin aceasta, dar o voi atinge. Apoi, dacă există vreo întrebare, mă puteți întreba mai târziu... Ascultați! Înfierea voastră nu este nașterea voastră, ci așezarea voastră în drepturi.

Când am fost născuți din nou, când ne naștem din Duhul lui Dumnezeu, suntem fiii lui Dumnezeu. Dar vedeți? Noi am fost aleși mai dinainte. Unde vreau să ajung

acum? La acești fii din ziua din urmă. „Noi am fost aleși **spre** înfiere...”

Iată-ne aici. Ceea ce spun acum îi va răni puțin pe penticostali, pentru că ei spun: „Eu m-am născut din nou. Slavă Domnului că am Duhul Sfânt.” Frumos. Deci, ești un copil al lui Dumnezeu. Aceasta este corect, dar nu despre aceasta vorbesc eu. Vedeți? Voi ați fost aleși **spre** înfiere, iar cuvântul „**înfiere**” înseamnă „pus în drepturi”, „punerea în drepturi a unui fiu.”

Vedeți, un copil. Câți cunoașteți regulile de înfiere din Vechiul Testament? Desigur, voi le-ați privit. Un fiu era născut. Eu cred că am atins aceasta în ceva predică. Îți amintești, Gene? Este pe bandă. Am atins-o? Oh, da, am avut-o.

În Vechiul Testament, dacă într-o familie se naștea un fiu, el era moștenitorul tuturor lucrurilor pe care le avea tatăl său. Dar acel fiu era crescut de un tutore, de un învățător care răspundea de educația lui.

Să zicem că eu sunt tată și am un fiu. Cred că și vouă vi se pare ciudat cum sună textul din Ioan 14.2 în versiunea King James: „*În casa Tatălui Meu sunt multe căsuțe...*” (în românește scrie: „...*multe locașuri*”). Vedeți?

„*În casa Tatălui Meu sunt multe căsuțe.*” O casă și multe căsuțe. Într-adevăr, în zilele când regele James a cerut să se traducă Biblia, o casă avea un domeniu, așa că mai corect ar fi să se spună: „*Pe domeniul Tatălui Meu sunt multe căsuțe.*” Deci, nu este vorba de o casă cu multe căsuțe, ci El era numit Tatăl acestui domeniu. Aceasta este cât se poate de biblic, de corect.

Dacă un tată avea un domeniu de mii de pogoane, avea și un grup de oameni care trăiau acolo; avea un număr de angajați care-i îngrijeau oile și vitele; avea lucrători care mergeau oriunde avea nevoie de ei; avea îngrijitori ai caprelor, ai catârilor și al domeniului. De ce? Pentru că avea în stăpânire mult pământ, un domeniu mare.

El pleca departe și încerca să aibă grijă de domeniul lui... iar fiul acela va fi moștenitorul oricărui lucru pe care-l are el. El este un moștenitor.

Când suntem născuți în Împărăția lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, noi suntem moștenitori ai cerului, moștenitori împreună cu Isus, pentru că El a luat locul nostru. El a devenit noi (păcat), pentru ca noi să devenim El (neprihănire). Vedeți? El a devenit eu, pentru ca eu să pot deveni El, vedeți, moștenitori împreună cu El. Amintiți-vă aceasta, fiecare din voi.

Dumnezeu v-a ales prin cunoștința Sa mai dinainte, ca să veniți la El. Cei ce înțeleg, să ridice mâna. Dumnezeu v-a ales să veniți în Țara făgăduită, prin faptul că v-a cunoscut mai dinainte. Ce este Țara făgăduită pentru creștinul de astăzi? Ridicați mâna dacă știți.

„Făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum. Și se va împlini în zilele din urmă când, zice Domnul, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură, peste feciorii și fetele voastre.” (Fapte 2.17,39).

Isaia 28.10-12: *„Căci dă învățătură peste învățătură; învățătură peste învățătură; poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; puțin aici, puțin acolo.*

Ei bine! Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină, va vorbi poporului acesta Domnul.

El îi zicea: „Iată odihna: lăsați pe cel ostenit să se odihnească: iată locul de odihnă!” Dar ei nu au vrut să asculte.” Vedeți? Exact.

Ei sunt la fel ca evreii, care au străbătut tot drumul acela din Egipt până la granița Canaanului, peste pustiu, ajungând destul de aproape ca să guste strugurii aduși din țară. Frate, aceia sunt credincioșii care se trag înapoi chiar de la hotarele Țării, și despre care scrie Evrei 6. Cum pot face aceasta? Pentru că sunt credincioși de graniță. Ei nu vor trece niciodată dincolo, nu pot face aceasta.

Ei l-au spus Domnului Isus: *„Părinții noștri au mâncat mană în pustie”,* dar El le-a răspuns:

„Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit.” (Ioan 6.31,49). Lucrul acela i-a separat și au murit. Acesta este adevărul.

Și a continuat: *„Eu sunt Pâinea Vieții, care a venit din cer de la Dumnezeu. Omul care mănâncă din Pâinea aceasta, nu va muri niciodată.”* (v. 51a). Acesta este adevărul. Da, domnule, el are Viața veșnică. *„Eu sunt acel Pom al Vieții din grădina Eden.”* Vedeți?

Oamenii aceia au venit atât de aproape!

În Evrei 6.4-6 citim: *„Oamenii care au fost luminați odată și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt.”* Ei au ajuns aproape, au văzut vindecări, au văzut oameni plini de puterea lui Dumnezeu, au văzut vieți schimbate, dar ei nu ar

pune o mână la Acea. Nu, domnule. *„Și au gustat puterile veacului viitor, și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, fiindcă răstignesc din nou pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu, și au nesocotit Sângele Legământului prin care au fost sfințiți.”*

Ei spun: „Eu aparțin la o biserică ce crede în sfințire!”

Aceasta este bine, dar problema este că nu mergeți destul de departe. Vedeți? Da, domnule. Pustia i-a sfințit, pentru că aveau șarpele de aramă, altarul de aramă, și aveau toate acestea fiind afară, dar trebuiau să intre în Canaan pentru a primi odihna.

Citiți Evrei 4 și veți vedea că Domnul a pregătit *„O altă odihnă”* pentru poporul Său. Dumnezeu a făcut ziua a șaptea și le-a dat odihna în această zi. Apoi David a vorbit despre o altă zi de odihnă: *„astăzi!”* Dar Isus a vorbit despre o altă odihnă: *„Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și vă voi da odihna.”* (Matei 11.28). Intrați în Odihna aceasta! *„Căci noi, care am intrat în această Odihnă, am încetat cu lucrările noastre așa cum a încetat Dumnezeu cu la ale lui în Sabat.”* Desigur. Acolo este Sabatul vostru, Odihna. Acolo este Odihna voastră reală în această Țară făgăduită.

Duhul Sfânt este făgăduința dată pentru poporul Său.

Dar cum este cu predicatorii pregătiți în aceste școli care le lasă pe femei să poarte pantaloni scurți, să își taie părul și să dea cu ruj; care-i lasă pe bărbați să joace jocuri de cărți, să bea bere, să spună glume și să facă toate acele lucruri, apoi să se numească membri ai bisericii? Păi, ei vor lua ceva și vor refuza călăuzirea Duhului Sfânt! Biblia spune că *„Cuvântul lui Dumnezeu este mai tăietor decât o sabie cu două tășuri care desparte încheieturile și măduva și discerne gândurile inimii.”* Da, chiar gândurile inimii!

Și dacă iubim lumea și lucrurile lumii, dragostea lui Dumnezeu nici măcar nu este în noi. (1 Ioan 2.15). Și nu uitați că *„mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.”* (Matei 20.16), pentru că *„strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la Viață și numai câțiva o vor afla.”* (Matei 7.14).

„În ziua aceea, vor veni mulți de la răsărit și de la apus, și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov, în Împărăția cerurilor.”

Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul de afară, și vor spune: „Doamne, n-am făcut noi cutare și cutare lucru în Numele Tău? Nu am predicat noi? Nu am fost doctor Așa și Așa și reverend Așa și Așa?” (Matei 8.11-12). „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți cei care lucrați fărădelegea.” (Matei 7.23).

„Nu toți cei ce zic: „Doamne, Doamne,” vor intra înăuntru. Dar cel care face Voia Tatălui Meu care este în Cer, acela intră.”

Acolo sunteți, la hotarele Țării făgăduite. Cum intrăm în ea? Noi suntem aleși mai dinainte pentru această Țară. Prin harul Lui, Biserica a fost aleasă prin cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu (la ce?) la onoarea Lui , la slavă, și închinare, la slava lui Dumnezeu.

La început, atunci când El era singur, când nu crease încă nimic, Dumnezeu a dorit să aibă pe cineva care să I se închine. Astfel, a rânduit mai dinainte și a ales înainte de întemeierea lumii o Biserică, și a pus numele aleșilor Săi în Cartea Vieții Mielului care a fost ucis înainte de întemeierea lumii (Amin), pentru ca ei să apară la sfârșitul timpului, când El „*va uni toate lucrurile în Acel Unul singur: în Omul Isus Hristos.*” (Efeseni 1.10). Spre slava harului Său. Glorie Lui! Aceasta este, fratele și sora mea. Să nu te miști niciodată de pe Aceasta!

Dumnezeu v-a chemat prin harul Său; El v-a sfințit prin alegerea harului Său; v-a botezat și v-a pus în această Țară a odihnei, prin alegerea harului Său și prin puterea Sa. Cei ce au intrat în această odihnă, au încetat să mai rătăcească; au încetat cu lucrările lor așa cum a încetat și Dumnezeu cu ale Lui, și au o bucurie negrăită și slăvită. Pomul Vieții înflorește în ei, și sunt plini de dragoste, bucurie, pace, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, și așa mai departe.

Pomul Vieții înflorește în ei pentru că nădejdea lor este ancorată în Hristos Isus, iar Duhul Sfânt îi însoțește cu puterea Sa, mărturisind că sunt credincioși Cuvântului „*Aceste semne îi vor urma pe cei ce cred.*” Așa cum merg înainte, ei vindecă bolnavii, scot dracii, vorbesc în limbi și văd viziuni. Ei... merg cu Dumnezeu și vorbesc cu Dumnezeu. Nici un diavol nu-i poate mișca, ci sunt neclintiți așteptând... Ei au uitat lucrurile din trecut și presează spre premiul înaltei chemări în Cristos Isus. Acolo sunt ei. Acolo sunt ei. Acea este Biserica aleasă.

Cum au ajuns ei acolo? Ei nu pot spune: „Ei bine, Doamne, știi, într-o zi am început să fumez țigări, și am căzut, apoi m-am gândit că așa...” Oh, nu, nu, nu, nu!

Alegerea mai dinainte! El ne-a chemat, iar noi L-am urmat și am spus: „Dumnezeule, noi am fost căzuți și pierduți. Nici măcar nu ne gândeam la salvare. Noi am avut natura unui porc și ne-am purtat ca niște porci.”

Mergeți afară, la un coteț vechi de porci, și ziceți: „Ascultă aici, fată bătrână: este greșit să bei din mocirlă!”

Ea îți va răspunde însă: „Oni oni, oni!”

Vedeți? Aceasta este la fel de mult ca și cum ați putea să vă salvați singuri! Este exact așa.

Voi ziceți: „Doamnă, nu ar trebui să porți astfel de haine, ar trebui să te îmbraci cu decență. Ar trebui să nu fumezi țigări. Domnule, tu nu ar trebuie să te porți așa.”

El va zice: „Oni, oni, eu aparțin la... oni, oni!” Aha! „Oni, oni!”, aceasta este tot ce știi ei.

„Ei bine, poți să știi că eu sunt la fel de bun ca tine. Oni, oni, oni...” Vedeți, ei resping călăuzirea Duhului Sfânt deoarece Biblia spune că *„dacă iubiți lumea și lucrurile din ea, dragostea lui Dumnezeu nu este în voi.”* (1 Ioan 2.15).

Ce îi face deosebiți pe cei aleși? *„...voi sunteți un neam sfânt...”* Ce ați făcut pentru aceasta? Ați ieșit din țara robiei și ați intrat dincolo, într-o altă Țară, în Țara făgăduită.

Ce fel de făgăduință ați primit? *„În zilele din urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură.”* (Fapte 2.17a). Căci *„printr-un singur Duh, noi toți suntem botezați în această singură Țară făgăduită, frați și surori, aleluia, cu curăție de inimă, fără vrăjmășie, fără nimic! Nu contează dacă un frate se rătăcește, nu contează ce face el, tu vei merge după el.*

Nu demult, am mers după un astfel de frate care s-a rătăcit, iar un individ tânăr mi-a spus: „Lasă-l pe ticălosul acela să meargă! Lasă-l în pace!”

I-am răspuns: „Dacă vreodată ajung într-un punct în care inima mea nu simte cu fratele meu căzut, este timpul să mă duc eu însumi la altar, pentru că am căzut din har.”

Și am adăugat: „Câtă vreme mai am suflare în trupul meu, voi merge după el

pentru că îl voi ajunge undeva pe cale și îl voi aduce înapoi.” Da, domnilor, și l-am prins, aleluia, l-am adus înapoi, iar acum este din nou în turmă, în siguranță!

Cu câțva timp în urmă, m-am dus s-o văd pe o femeie mică și sărmană. Șeriful m-a chemat și mi-a spus: „Păi, ar trebui pusă într-o cămașă de forță pentru că și-a pierdut mințile și delirează.”

„Este în ordine”, am răspuns eu.

„Billy”, a adăugat el, „dacă pot să te ajut cu ceva, sunt aici.”

Noi ne cunoaștem încă din copilărie, așa că i-am zis:

„Este în ordine.”

„Poți s-o ajuți?”, m-a întrebat el.

„Nu, eu nu pot, dar El poate.”

Vedeți? Ei au adus-o acolo, la acel mic motel, într-o stare îngrozitoare, dar când a plecat era plină de pace. Ce a făcut aceasta? Noi am trimis o rugăciune după ea. Amin.

Soțul ei a fost întrebat: „Vreți să chemați un doctor?”

„Nu”, a răspuns el, „doctorul nu poate s-o ajute cu nimic.” Vedeți, acesta era adevărul.

„Ea este nebună”, a spus el, „și pentru că doctorul nu poate s-o ajute cu nimic, singura noastră nădejde este să ajungem acolo.”

Șeriful mi-a zis: „Billy, eu nu înțeleg cum vine aceasta.”

„Nici nu mă aștept să înțelegi aceasta”, am răspuns eu.

Oh, nici eu nu înțeleg! Nu! Dar frate, Dumnezeu din cer... Odată, eu am fost plecat afară, rătăcit, dar Ceva a venit după mine! Amin. Nu am venit pentru că am dorit aceasta, ci pentru că a venit Ceva după mine; pentru că Dumnezeu m-a ales înainte de întemeierea lumii (Aleluia!) ca să Îi aparțin spre onoarea și slava Lui.

Ascultați! „Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte (Ce a făcut cu ei?) i-a și chemat...” Este corect? V-a chemat El? Da! De ce v-a chemat El? Pentru că v-a

cunoscut mai dinainte. *„Și pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și făcut neprihăniți...”* (Este corect?) *„...iar pe aceia pe care i-a făcut neprihăniți, i-a și proslăvit.”* (Romani 8.30). Amin. Aceasta este ceea ce spune Biblia.

„Pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, El i-a chemat din fiecare generație; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și proslăvit.” Vedeti? Lăsați-mă să citesc din Biblie:

„...ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său...” (Efeseni 1.5).

Oh, ați înțeles? *„...spre lauda slavei harului Său...”* pentru ca în veacurile care vor veni, în veșnicia care vine, El să stea acolo, iar copiii Săi să strige: „Ava” adică „Tată”.

Atunci îngerii vor întreba: „Despre ce vorbesc? Despre ce vorbesc ei?”

O, lucrul acesta este atât de frumos exemplificat în pilda fiului risipitor pentru că și noi am fost pierduți.

„Acesta este fiul meu! Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget și încălțămintele în picioare.

Aduceți vițelul îngrășat și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim; căci acest fiu al meu era mort, și a înviat; a fost pierdut, și l-am regăsit.” (Luca 15.22-24). Nu-i de mirare că stelele dimineții au cântat împreună, fiii lui Dumnezeu au strigat de bucurie când au văzut Planul salvării, Dumnezeu v-a scris numele în Carte încă înainte de întemeierea lumii.

Voi ziceți: „Așa a crezut și Calvin!”

Eu nu cred ce a spus Calvin, pentru că a fost un ucigaș. El a trimis un bărbat la moarte din cauză că a botezat în Numele lui Isus Hristos. Da, el a avut nevoie de pocăință pentru că a fost un ticălos. Da, domnule. Unele din învățăturile lui sunt corecte, dar fapta aceea, faptul că a ucis un om pentru că nu credea ca el, a fost îngrozitoare. Așa ceva face numai un păcătos. Bine.

„...pe care l-a răspândit din belșug peste noi...” (v. 8).

Oh, așteptați! Eu nu am spus încă de ce se face înfierea. Am întârziat prea mult?

Să vedem ce spune ceasul. În ordine. Mai îngăduiți-mă doar zece minute spre binele acestor oameni care au venit atât de departe. Priviți!

Înfierea. Să vedem de ce se face înfierea. Un tată are un regat mare și călătorește peste tot. Oh, el este foarte fericit pentru că are un fiu! (Acest tată este Dumnezeu). Știți ce face El? Caută cel mai bun învățător tutore, din țară și îl aduce să-i învețe fiul. El nu ia o haimana pentru că dorește ca fiul său să devină un bărbat adevărat.

Nu doriți și voi aceasta pentru copiii pe care-i aveți? Sigur că da. Cei mai buni pe care-i puteți găsi. Da, domnule. Astfel, dacă un om natural gândește așa, cum credeți că gândește Dumnezeu cu privire la copiii Lui? Cei mai buni pe care-i poate obține.

Cum am spus, el vrea un învățător cinstit. Nu vrea un ușuratic care să spună: „Dragă Junior, fă ce vrei!” (dau un exemplu), apoi să meargă la tatăl băiatului și să-i zică: „Fiul tău merge foarte bine și este cuminte.” Vedeți? Îl bate puțin pe umăr și îi pune un pai la pălărie. O, nu! Nu! Un astfel de om ar fi concediat imediat. Desigur.

Tatăl vrea un om corect care să-i spună sincer dacă fiul lui devine un bărbat drept sau nu. Vedeți?

Și dacă un tată pământesc gândește așa, cum credeți că gândește Dumnezeu? Nu vreți ca învățătorul de la școală să fie corect față de copiii voștri? Sigur că da. Ei bine, cum credeți că gândește Dumnezeu? El, care știe totul. Noi nu știm pentru că suntem mărginiți, dar El este nemărginit, este infinit și știe.

Știți ce a făcut Tatăl? El nu a spus: „Voi lua un papă să-Mi îngrijească copiii!” Nu, nu. Nu a spus nici: „Voi lua un episcop!” Nu, nu! El nu a făcut aceasta pentru că a știut că papa i-ar învăța greșit și la fel episcopul. Vedeți? El nu a spus: „Voi lua un supraveghetor general să vegheze peste Biserica Mea!” Nu, nu!

El îl are pe Duhul Sfânt. Acesta este Tutorele ales să îi crească copiii. În ordine. Și cum știți că Duhul Sfânt este în lucrare? El vorbește prin buze omenești. Dar cum știți că vorbește Adevărul? Când îl auziți vorbind prin buze omenești, care spun de fiecare dată Adevărul exact, când vedeți că tot ce spune se împlinește întocmai, cum a zis Samuel, să știți că Acela este Duhul Sfânt. Atunci totul este corect pentru că Dumnezeu a zis: „Dacă el vorbește și ceea ce vorbește nu se împlinește, să nu-l

ascultați, pentru că Eu nu sunt cu el. Dar dacă el o face bine, atunci ascultați-l, pentru că Eu sunt cu el.” Vedeți? Ia te uită! Așa o face El.

Cum credeți că Se simte Tatăl, dacă Tutorele merge la El și-l spune: „Copiii Tăi se comportă îngrozitor. Hm, Îți spun că fiul Tău este un trădător! El este un salahor; n-am văzut niciodată un asemenea individ. Știi ce face, Doamne? Și fiica ta! Oh, pfiu, nu știu ce vei face cu ea! Hmm! Ei bine, el este un renegat, Eu n-am văzut niciodată un astfel de ins! Doamne, Tu știi ce face? Și fata aceea a ta! Oh, pfiu, nu știu ce vei face cu ea. Hmm. Ei bine, ea arată ca... Este vopsită ca unele dintre fetele acelea filistene. Da Domnule, ea vrea să se comporte ca ele.”

„Fiica mea?”

„Da, fiica ta.”

Aceasta este ceea ce trebuie să spună Duhul Sfânt despre biserica de astăzi. Nu-i de mirare că nu mai putem avea nici o trezire.

„Ce spui despre fiul Meu?”

„Același lucru.”

„Ce?”

„Ei bine, Tu ai spus întotdeauna că oile Tale ar trebui să pască acolo sus, pe munte, unde este hrana oilor, dar știi ce a făcut el? Le-a mânat acolo jos, la grămada aceea de buruieni. Apoi, le-a dus pe toate în acea apă murdară și le-a lăsat să pască în grămada aceea de buruieni și să mănânce frunze de răchite bătrâne, așa că sunt atât de slabe încât abia mai pot ieși de acolo.” Aceștia sunt episcopii, păstorii care neagă puterea Duhului Sfânt. „În viața mea nu am văzut un grup de oi atât de nervoase, dar lui nu-i pasă. Și să Îți mai spun ceva: Tu i-ai spus să-Ți ducă vitele acolo sus și să le dea să mănânce din lucerna aceea tânără ca să le îngrașe.”

„Da.”

„Dar știi ce le dă el?”

„Nu.”

„Acele buruieni vechi și le învață să se atașeze la tot felul de societăți și organizații

deși Tu ai fost întotdeauna împotriva la așa ceva. Și știi ce mai face?”

„Ce?”

„Merge afară și fumează o țigară, apoi se întoarce înapoi; iar soția lui poartă pantaloni scurți la fel ca filistenele de afară.”

Da. Acesta-i mesajul pe care trebuie să-l spună Duhul Sfânt despre biserica de astăzi. Ce gândiți despre aceea?

Aceasta este înfierea. Și ce-a făcut El? *„Ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați...”* El ne-a dat Duhul Sfânt, dar aici este vorba despre înfiere. Înfierea!

„Ei bine, dar știi ce-a mai făcut el?” Zilele trecute a fost pe acolo un bărbat care se ruga pentru bolnavi, dar imediat a venit episcopul și i-a spus: „Oprește aceasta!” iar el a răspuns: „O, da, părinte episcop, așa voi face.”

„Să nu colaborezi cu el!”

„Sigur că nu, părinte episcop.”

„Eu”, spune Duhul Sfânt, „vin și-i spun Adevărul din Cuvântul Tău.” Vedeți, aici este El. „Eu îi citesc Legile Tale și-l învăț exact ce trebuie să facă, dar el nu vrea să asculte, ci mi-a răspuns: „Oh, aceasta era pentru altă epocă; era pentru un fiu din alt timp, deci nu înseamnă nimic pentru mine.”

Acolo sunteți. Acum puteți înțelege unde pierde biserica punerea la locul ei? De ce nu mai avem treziri sau lucrări în desfășurare? Acolo zace ea.

Iosua a spus: „Gad, conform planului, partea ta este aici, deci vei locui în locul acesta. Beniamin, tu du-te mai jos. Să stai departe de filistenii și să nu ai nici o legătură cu ei!” Dar iată că filistenii au o petrecere mare, la care toate femeile s-au vopsit și s-au aranjat, iar acum dansează și se distrează. Iosua s-a scărpinat în cap și a zis: „Acum ce-i cu asta?” Exact aceasta se întâmplă, și Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că nu toți privesc spre lume, dar sunt prea mulți care o fac. Bine.

Aceasta este ceea ce s-a întâmplat atunci. Ce credeți, Omul acela, Duhul Sfânt, nu a roșit de rușine înaintea Tatălui când a trebuit să spună aceasta? O, vai! Eu i-am spus, dar nu vrea să asculte nimic. L-am lăsat să citească din Carte despre

aceasta, apoi am avut un predicator smerit, care a mers pe acolo să-i arate că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci, dar știi ce a făcut fiul Tău? L-a chemat pe unul din acei căprari bătrâni să vină aici și să-i spună că acele lucruri au fost pentru o altă epocă. Vedeți? O, acela mirosea atât de urât! Când a venit acolo mirosea a capră, știi Tu, țigări și așa mai departe. Dar îți spun că acel căprar are atât de multe diplome încât dacă i-ai scrie numele în ziar, ți-ar trebui o jumătate de pagină numai ca să-i înșiri titlurile.

Desigur, oamenilor din ținutul acela le place de el, dar îți spun ceva: el nu știe cum să hrănească oile. Nu, și nici nu vrea să asculte de Mine, spune Duhul Sfânt. Eu am încercat să-i spun că Tu ești Același ieri, azi și în veci, dar nu vrea să ia aminte. Este cel mai mare laș pe care l-am văzut vreodată, dar biserica l-a făcut episcop, supraveghetor și toți oamenii ascultă de el. Și mai știi ceva? Ei au acolo un lucrușor mic pe care îl numesc televizor. Îl pornesc și imediat apar acele femei îmbrăcate doar pe jumătate și multe din fiicele Tale le urmează exemplul. Îți place să auzi aceasta?"

„Oh, sigur că nu!” Vedeți?

„Totuși ele o fac. Da, ele o fac. Hmm! Tată, unele dintre ele plâng după o trezire și o vreau cu adevărat, dar altele calcă linia. Unele stau cât pot de bine pe Cuvânt, dar altele, nu știu ce să fac cu ele pentru că stau acolo afară. Și știi ce fac? Râd de cele credincioase și spun: „Sunt doar un grup de țâcnite!”

„Ei bine, aceasta Mă face să mă simt destul de rău.”

Acum, haideți să schimbăm tabloul.

Să zicem că fiul aceluia Tată este un băiat bun, iar Tutorele, Duhul Sfânt, îi spune: „Eu trebuie să plec.”

Atunci fiul îi spune: „Voi merge și eu cu Tine oriunde te vei duce.”

„Bine, dar dealurile sunt foarte înalte, fiule.”

„Voi merge cu Tine oricum! Am încredere în Tine, așa că Te voi urma pretutindeni. Dacă încep să obolesc, El îmi va lua mâna și mă va călăuzi înainte.”

„Dar pe munte sunt lei.”

„Nu contează câtă vreme ești cu mine. Eu voi merge doar cu Tine.”

„Acolo sus sunt stânci alunecoase și hăuri adânci.”

„Nu-mi pasă cât timp mă ții de mână, pentru că nu pot cădea cât timp sunt cu Tine.”

„Oh, știi ceva? Tatăl tău făcea la fel, ai știut aceasta?” Aceasta este bine. Da, domnule. Urcă-te acolo în vârful dealului.

Și Tutorele spune: „Știi ce, Tată? Fiul Tău este leit ca Tatăl său. El este exact ca Tine. Spune „Amin” la fiecare Cuvânt al Tău. Zilele trecute l-am pus să deschidă Cartea acolo unde scrie că „Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci”, și știi ce a făcut? A ridicat mâinile și a strigat: „Aleluia! Amin!”

„Da, îmi amintesc că i-am scris astfel fiului Meu. Da, îmi amintesc că am scris Aceasta.

„Oh, când el a văzut aceasta, a strigat și a sărit în sus și-n jos. Strigă, „Aleluia! Doamne, ia toată lumea din mine. Fă-mă în felul acela!” Da, Domnule. Și toate lucrurile pe care le-a făcut el!

Oh, Tatăl a spus: „Sunt fericit pentru că am un astfel de fiu. Este un fiu bun. Veghează asupra lui încă câțiva ani și vezi ce progrese face.”

După câțiva ani, Tatăl îl întreabă din nou pe Duhul Sfânt:

„Cum o mai duce fiul Meu?”

„O, Doamne, el crește în har, este deosebit. Ia oile și le păstorește întocmai ca Tine! Nu le-a dat niciodată plante amare sau buruieni, iar când ele vin și-i spun: „Am vrea să ne atașăm la celelalte biserici!”, le răspunde: „Tăceți! Voi nu aveți nevoie de așa ceva. Nu, nu! Iată ce vă trebuie vouă: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor, apoi veți primi darul Duhului Sfânt.”*

„Da, Domnule, aceasta a spus el”.

„Chiar așa vorbește fiul Meu?”

„Da, Doamne, așa spune.”

„Ei bine, este chiar cum am scris Eu!”

„Da, aceasta este „Calea”, cum îi spune el.” Hmm! Da, domnule.

„Când a citit: *„Rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus”,* căci *„veți primi o putere când se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.”* (Luca 24.49, Fapte 1.8), a ridicat mâinile și a strigat: „Aleluia! De aceasta am nevoie!” „Și știi ce mai face? Duce oile acolo jos și le ține până îl primesc, iar dacă cumva încep să se certe, le zice: „Hop, hop! Așteptați puțin! Așa se comportă caprele, nu oile!” Uneori ei devin arțăgoși față de el, dar fiul Tău îi bate pe umăr și le spune: „Așteptați un minut, șst, șst! Este în ordine. Este în ordine.” El știe cum să conducă oile. Da, domnule, acesta este adevărul.

Când arhiepiscopul i-a spus că nu are ce căuta în oraș ca să țină o adunare, Eu l-am călăuzit și i-am spus: „Nu-l lua în seamă! Du-te oricum.” Vedeți? Când el i-a spus: „Retrage-ți aceste benzi și nu le lăsa afară!”, el nu l-a luat în seamă și noi am mers oricum! Apoi, când ne-am dus în orașele din jur, ne-au spus: „Ei bine, noi nu vom sponsoriza aceste adunări...”

Diavolul a ajuns acolo și a spus: „Pariez cu Tine că-l vor scoate afară din oraș!” dar Eu i-am răspuns: „Nu, nu poți face aceasta! Dacă-i spun să meargă, el va merge. Pariez că va merge.”

„Nu, nu, nu, nu, nu! Eu voi merge în oraș și îmi voi ridica toți slujitorii împotriva lui. Le voi spune: „Doar nu vreți ca ceva din fanatismul acela vechi, vindecarea divină și celelalte lucruri ale Duhului Sfânt, să vină printre voi? Aceste lucruri au fost doar pentru apostoli, cu ani în urmă, dar astăzi nu mai sunt valabile.” Satana le-a vorbit oamenilor în felul acesta încercând să le dea acele buruieni vechi, dar știi ce a făcut fiul Tău?

S-a dus drept înainte și a aruncat afară toate buruienile acelea otrăvitoare. Oile au început să mănânce hrana oilor și s-au îngrășat, iar acum au printre ele adunări de vindecare și toate celelalte lucruri minunate. Și știi ce au făcut cu lucerna aceea gustoasă? Au alergat pe la vecini și le-au dat și lor zicând: „Ia și tu! Ia și tu! Adolescenți, pregătiți-vă!” Da, domnule! „Hrana este chiar aici, doar pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, apoi puteți primi Duhul Sfânt. Făgăduința aceasta este pentru oricine vrea să vină și să vadă ce-a spus Biblia.” Vedeți? Și ei se bucură mult acolo jos.

„Oh, acesta este fiul Meu? Acesta este băiatul Meu? Crezi că este destul de matur?”

„Da, cred aceasta”, zice Duhul Sfânt. L-am trecut prin tot felul de teste; l-am trântit bolnav la pat, l-am apăsât și l-am lăsat pe diavolul să facă ce a vrut cu el, dar fiul Tău s-a ridicat de fiecare dată și a mers mai departe. Eu am făcut aceasta. L-am trântit la pat, l-am dus în spital, l-am scos afară, i-am ridicat soția împotriva și la fel vecinii și prietenii, i-am luat totul, dar cu toate acestea el a spus: „Chiar dacă mă va ucide, tot mă voi încrede în El.” l-am luat familia și i-am pus peste tot piedici, dar el a rămas neclintit și a spus: „Îl voi sluji chiar dacă mă va ucide. El este al meu!”

Oh! Ei bine, Eu cred că Noi ar trebui să-L chemăm afară într-un loc deosebit și să-l înfiez.”

În Vechiul Testament, când tatăl vedea că fiul său a ajuns la maturitate, îl înfia pentru că tot timpul fusese pregătit pentru înfiere. „Spre...” El s-a născut ca fiu, dar era nevoie să fie înfiat. Când s-a născut era doar un copil, dar era nevoie să crească, să se maturizeze și să arate cine este cu adevărat. Apoi, el îl cheamă afară. Vedeți?

Aici suntem noi, biserică. Sunteți gata? Este cam târziu, dar mușcați-vă degetul, strângeți-vă sufletul și scoateți-vă puțin inima, pentru că acum vom pune biserica la locul ei. Când biserica ajunge într-un loc, El zice: „Manase, tu aparții aici. Efraim, tu ești aici.”

Apoi, tatăl își lua fiul, îl ducea pe un loc înalt și avea o ceremonie în cadrul căreia le spunea tuturor celor prezenți: „Vreau să știe fiecare că acesta este fiul meu și că astăzi îl înfiez. Vreau să știți cu toți că de acum încolo, că numele lui... Eu îl îmbrac cu o haină deosebită și vreau să știți că numele lui scris pe orice act sau CEC are aceeași putere ca și numele meu. El este fiul meu, iar astăzi îl înfiez în familia mea, deși a fost fiul meu de când s-a născut, de când a primit Duhul Sfânt. Dar acum îl pun în drepturi și îi dau autoritate. Pe cine concediază el este concediat și pe cine angajează el este angajat.

„Adevărat vă spun că dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare!” și nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”? (Marcu 11.23). Vedeți? Acolo sunteți. Acolo sunteți. Vedeți? „El este fiul Meu.” Voi știți că ei au înfiat fiul după ce s-a dovedit că era un fiu... Cred că

fiecare ați citit în Biblie despre așezarea fiului.

Dumnezeu a făcut același lucru cu Fiul Său când L-a dus pe Muntele schimbării la față. El i-a luat cu Sine pe Petru, Iacov și Ioan, care erau martorii de pe pământ. Acolo sus pe munte erau Isus, Moise, Ilie și Dumnezeu. Ei au stat acolo pe munte.

Și primul lucru care a avut loc acolo a fost proslăvirea lui Isus în fața lor. Este adevărat? Câți știu că așa spune Scriptura? Ce a făcut Tatăl? L-a îmbrăcat în haina nemuririi, iar Biblia spune că „*hainele Lui străluceau ca soarele.*” (Matei 17.2). Este corect? Apoi au fost acoperiți de un nor luminos care i-a umbrit, iar Petru, Iacov și Ioan au căzut cu fețele la pământ. Acolo stăteau Moise și Ilie și vorbeau cu El. Moise era mort de opt sute de ani și îngropat într-un mormânt nemarcat, iar Ilie a plecat la Cer, într-o călătorie cu carul, cu cinci sute de ani înainte. Pfiu! Dar ei erau încă acolo și vorbeau cu El! Vedeți, El L-a luat pe Isus sus să-i vadă, să vadă despre ce era vorba, să-l arate aceste lucruri. Și ei au vorbit cu El, au avut o conversație cu El.

Apoi, imediat după ce slava a plecat de pe Isus, ei L-au văzut singur, iar din Norul acela a venit un Glas care a zis: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit; de El să ascultați! Acum, Numele Lui are aceeași autoritate ca al Meu; de El să ascultați. Aceasta este înfierea sau așezarea în drepturi a unui fiu.*”

Acolo este locul unde încearcă Dumnezeu să-i tragă pe pentecostali, în Cartea Efesenilor. Vedeți? Înțelegeți? Trebuie să închei pentru că se face târziu și copiii devin nerăbdători. Aș fi vrut să ajung până la versetul 13 dar nu mai am timp.

Acolo scrie: „*...ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt care fusese făgăduit.*” Voi lăsa aceasta pentru duminică. Ce ne aduce înăuntru și ne ține acolo?

Ce sunteți voi? Tu ești întâiul născut în Împărăție prin Duhul Sfânt. Câți știu aceasta? Bine. Apoi, ești ales mai dinainte spre ce? Spre înfiere. Ce este aceasta? Tu ești hotărât mai dinainte pentru așezarea în drepturi.

Oh, soră Scott, eu cred că aceasta înseamnă să stai aici. În lume și prin țară circulă o învățătură care susține că Isus este pe pământ și umblă în jur într-un trup omenesc. Aceasta este o minciună. Duhul Lui cel Sfânt este aici și El încearcă să își așeze Biserica, s-o pună în ordine, s-o așeze în Țara făgăduită, astfel încât ei să poată intra... și toți vrăjmașii să poată fi alungați afară.

Dacă mă duc să țin o adunare de vindecare afară și predic în Numele lui Isus Hristos, trinitarienii spun imediat: „O, el este tot cu „Numai Isus”. Eu nu pot merge afară și să am vindecări divine când jumătate din ei spun: „Vindecările divine sunt în ordine! Credem că fratele Branham este un profet, dar să vă spun ceva. Cât timp este Duhul Sfânt peste el și lucrează prin deosebire, este slujitorul Domnului, dar învățătura lui este putredă, este greșită.” Cine a mai auzit vreodată o asemenea prostie? Ori este de la Dumnezeu ori nu este de la El! Acesta este adevărul. Ori este Dumnezeu în lucrare ori nu este! Acesta este adevărul.

Dar cum o veți avea voi? Manase nu-și ține partea lui; Efraim nu-și ține partea lui; Gad nu-și ține partea lui, Benjamin nu-și ține partea lui, ci toți aleargă afară și se amestecă cu filistenii. Cum vom fi puși noi în poziție? Noi toți am fost născuți prin Duhul Sfânt, este adevărat? Înțelegeți ce vreau să spun?

Pentru ce am fost hotărâți mai dinainte? Noi am fost hotărâți mai dinainte și născuți din nou pentru înfiere, ca să fim așezați în Trupul lui Hristos.

Ce este Trupul lui Hristos? Unii sunt apostoli; unii sunt proroci; unii sunt învățători; unii sunt evangheliști și unii sunt păstori. Este adevărat?

Noi suntem chemați **spre**. Alții au darul vorbirii în limbi, al tălmăcirii limbilor, înțelepciune, cunoștință, minuni, lucrări miraculoase și toate aceste daruri diferite. Dar ce au făcut ei? Au încurcat totul. Astfel, unul se ridică și vorbește în limbi, iar altul vorbește peste el. (Fratele Branham imită sunetul dezordinii și confuziei). Predicatorul vorbește Cuvântul și face o chemare la altar, dar cineva se ridică peste el, vorbește în limbi și strigă: „Aleluia! Slavă lui Dumnezeu!” Predicatorul nu ia în seamă faptul că a fost întrerupt și fiind sub ungeră își continuă chemarea la altar, ceea ce face ca unii să zică: „Este un decăzut!” Vedeți, aceasta se întâmplă pentru că nu sunt învățați.

Biblia spune că duhul profeților este supus profetului. Dumnezeu nu este Autorul confuziei. Cât timp eu, sau un alt slujitor, stau aici sub ungera lui Dumnezeu, nu contează cât de mult vrei tu să vorbești în limbi, taci până când Dumnezeu termină aici. Apoi, dacă vorbești în limbi aceea nu poate fi doar o repetare a Scripturii, pentru că Dumnezeu a spus să nu folosiți repetări zadarnice, ci este un mesaj direct pentru cineva. Arătați-mi un singur caz în care, lucrând sub deosebire, Duhul Sfânt a repetat texte biblice în timp ce se adresa unei persoane. El a spus întotdeauna ce era greșit cu ei, ce au făcut sau ce trebuie să facă; ce se va

Întâmpla sau ceva de felul acesta. Este adevărat?

La fel este cu vorbirea în limbi și tălmăcirea. Dacă în biserică este cineva care vorbește în limbi iar altul se ridică și dă tălmăcirea, mesajul dat trebuie să fie clar.

Lăsați ca Fratele Neville să se ridice și să vorbească în limbi, iar fratele lui de aici să dea interpretarea, zicând: „Bărbatul de aici a făcut cutare lucru pe care nu ar fi trebuit să-l facă. Medicul i-a spus astăzi că are cancer, de aceea să meargă acasă și să îndrepte lucrul pe care l-a făcut, apoi să vină să se pună în ordine cu Dumnezeu și va fi vindecat!” Atunci omul acela va spune: „Acesta este adevărul.” Aceasta dovedește că Dumnezeu este cu voi.

Da, toate aceste lucruri trebuie să fie puse în ordine pentru că, așa cum am citit în Efeseni, noi suntem hotărâți pentru înfierea fiilor. Cei care înțeleg ce vreau să spun să ridice mâna. Înfierea. Noi suntem născuți din Duhul lui Dumnezeu. Desigur. Am primit Duhul Sfânt și strigăm: „Ava” adică „Tată”. Aleluia! Slavă lui Dumnezeu. Noi suntem copiii Lui, este adevărat, dar numai cu atâta nu ajungem nicăieri, nu-i putem învinge pe filistenii.

Uitați-vă ce s-a întâmplat cu Billy Graham când a fost înfruntat de acel mahomedan care i-a spus: „Dovedește-mi că Isus al tău este viu!”

Uitați-vă la Jack Coe. Priviți biserica, uitați-vă cum dă mâna cu necredincioșii, cu ateii de afară. Ei spun că sunt creștini și totuși dau mâna cu un diavol ca Joe Lewis, un gânditor liber care îl hulește pe Domnul și a spus cât se poate de clar că nu există Dumnezeu. Cum este posibil ca o biserică ce pretinde că este Biserica lui Dumnezeu să dea mâna cu un astfel de om și să se ridice împotriva fratelui Jack Coe? Ce vom face noi? Chiar și penticostalii s-au ridicat împotriva lui; și fiecare predicator din țara aceasta ar fi trebuit să stea umăr lângă umăr alături de el și să spună: „Dumnezeule, trimite Puterea Ta jos!” Vedeți? Acolo sunteți voi, iar biserica nu poate fi așezată în poziția ei cât timp aveți o asemenea atitudine.

Efraim nu vine să stea pe locul lui și nici Manase, ci fiecare spune: „Oh, vai, Domnul mi-a dat un ogor bun de grâu!” Apoi vine Gad și zice: „Păi stați puțin! Eu trebuie să cultiv ovăz dar voi pune tot grâu. Aleluia!” Vedeți?

Dar voi nu aveți nimic de-a face cu grâul, ci trebuie să cultivați ovăz pentru că aceasta este partea voastră. Voi nu trebuie să păstoriți oi când sunteți chemați să păstoriți vite, deoarece Dumnezeu vrea să își așeze Biserica în poziția ei. Dar toți

vor să facă același lucru. Aleluia! Mai mult, nu le puteți spune nimic pentru că nu vă ascultă. Nu, nu! Ei au încă natura aceea de capră: împung, împung, împung! Vedeți, nu puteți să le spuneți nimic, este adevărat? Și nu puteți așeza biserica la locul ei. Vedeți? Biserica este hotărâtă spre înfiere.

Dumnezeu poate lua un bărbat și să-l înfieze în familie, să-i dea ceva. Dar voi trebuie să cercetați cu atenție ca să vedeți dacă este corect. Biblia spune să cercetați duhul. Dacă acest bărbat pretinde un anumit lucru, încercați-l și vedeți dacă acel lucru este corect. Dacă este corect, mergeți cu el, dar dacă nu este corect, spuneți: „Doamne, trimite-ne altceva!” Continuați să mergeți înainte până când fiecare mădular își ocupă locul. Atunci veți vedea că Biserica lui Dumnezeu începe să-și ia poziția, iar filistenii încep să se retragă. Pantalonii scurți vor dispărea, părul va crește, fețele vor fi spălate, țigările vor fi aruncate. Acesta este adevărul.

Când Biserica începe să intre în marea ei putere, dacă avem printre noi un Anania și Safira sau alții ca ei, vor fi dați pe față. Da, domnule. Voi veți vedea aceasta când Biserica Sa sfântă stă împreună în Puterea Ei, așezată la locul Ei ca fii ai lui Dumnezeu, înfiați în familia lui Dumnezeu; ca Biserică slăvită așezată în slava Ei. Da, domnule. Oh, pentru aceasta vine El!

Vedeți cât suntem de departe, fraților? Voi nici măcar nu puteți veni împreună pe Scriptură. Și orice bărbat, orice om care nu vede botezul în apă în Biblie, în Numele lui Isus Hristos, ori este orb ori este ceva greșit cu capul lui. Acesta este adevărul. Acolo este unde se dă marea bătălie.

Eu îi voi spune oricărui om că orice botez din Noul Testament s-a făcut în Numele Domnului Isus Hristos, iar dacă cineva a fost botezat altfel, a trebuit să se boteze încă o dată în Numele lui Isus Hristos ca să poată primi Duhul Sfânt. Voi nu veți putea găsi nicăieri în Biblie că cineva ar fi fost botezat altfel decât așa. Nu există o astfel de însărcinare.

Când Isus a spus: *„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”*, El le-a cerut Numele, pentru că Tată, Fiu și Duh Sfânt nu sunt nume. Zece zile mai târziu, Petru s-a ridicat și a zis: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, pentru iertarea păcatelor.”* (Fapte 2.38). Așa este peste tot în Biblie.

Biblia spune că în Efes erau câțiva care au fost botezați altfel de Ioan, dar când s-

au întâlnit cu Pavel, acesta le-a spus: *„Voi trebuie să vă botezați din nou.”*

„Bine”, au răspuns ei, „dar noi am fost botezați de un om sfânt, de Ioan, care L-a botezat și pe Isus.”

„Aceasta este Evanghelia, este ceea ce mi-a descoperit Duhul lui Dumnezeu. Eu sunt un apostol al Domnului, și chiar dacă un înger din cer vine și predică orice altceva...”

Să o citesc din Biblie: *„Dar chiar un înger din cer, un episcop, arhiepiscop, papă, supraveghetor, sau orice este el, ar veni să propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceasta pe care v-am propovăduit-o noi, să fie blestemat.”* (Galateni 1.8). Noi nu avem astfel de obiceiuri. Nu, domnule. Vedeți de ce nu pot să vadă oamenii aceasta? De ce nu pot crede? (Cineva spune: „Alegerea mai dinainte”). Vedeți? Gene, cineva a lovit chiar acolo. Hotărât mai dinainte. Exact. De ce? *„Toți aceia pe care Mi i-a dat Tatăl (ce?) vor veni la Mine.”* Cât de perfect! *„Toți aceia pe care Mi i-a dat Tatăl, vor veni la Mine.”* Care este situația cu mine? Aici suntem noi. Bine.

Iată ce a spus Pavel în mesajul pe care tocmai l-am predicat în seara aceasta, despre alegerea dinainte, despre botezul în apă în numele lui Isus, despre botezul Duhului Sfânt, despre așezarea în biserică și așa mai departe.

„Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat, prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie. Mi-e rușine cu voi, pentru că permiteți ca unii să vină și să vă sucească de la Adevăr, spre o altă Evanghelie.

Nu doar că este o altă Evanghelie, dar sunt unii oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos”, adevărata Evanghelie a lui Hristos.

Priviți. Amintiți-vă că Pavel a constrâns fiecare persoană care nu a fost botezată în Numele lui Isus Hristos vină și să fie botezată din nou în Numele lui Isus Hristos. Câți știu că acesta-i adevărul? Câți știu că Pavel este cel care a spus că aceste taine ascunse de la întemeierea lumii i-au fost descoperite lui, pentru că am fost hotărâți mai dinainte spre înfiere? Acesta este Pavel și priviți ce a spus aici: *„Chiar dacă noi înșine, sau un înger din cer, vă predică o altă Evanghelie decât aceea pe care v-am predicat-o, să fie blestemat.”*

Să nu-i spuneți: „Nu sunt de acord cu tine, domnule!” Lăsați ca acela să fie

blestemat. Să citesc și versetul următor: „Cum am spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema, blestemat.” (v. 9). Acesta este adevărul.

Frate și soră, Cel care m-a luat zilele trecute și mi-a arătat acele lucruri, este Dumnezeu. eu nu sunt emoționat, ci am devenit binecuvântat în predicare. O, dacă ați putea înțelege de ce vă țin atât de mult aici! Nu o fac ca să deveniți somnoroși și obosiți, ci pentru că doresc să ajungeți Dincolo. Vedeți? O, dacă ați putea înțelege!

El m-a întrebat: „Ai vrea să știi care este sfârșitul?”

Atunci am privit spate și m-am văzut întins pe pat. Sigur, voi mă cunoașteți destul de bine ca să știți că vă spun adevărul. Aș vrea să vă întreb ceva, așa cum a întrebat Samuel, Israelul, înainte de a-l unge pe Saul împărat:

„V-am spus vreodată în Numele Domnului altceva decât Adevărul? V-am cerșit vreodată bani sau ceva de felul acesta? Nu, vedeți, nu am făcut-o niciodată. Am încercat să fac vreodată altceva decât să vă conduc cât am știut de bine la Hristos? Exact.

Și totuși, acum ei spun că sunt un imitator care folosesc telepatia, unul care percepe senzațiile. Desigur, lucrurile acestea au trebuit să se ridice pentru că așa spune Biblia că va fi: „Ca lane și lambre care s-au împotrivit lui Moise.” Ei au făcut aproape același lucru ca Moise, până la un punct. Acesta este adevărul, pentru că lane și lambre nu au putut vindeca. Ei au putut să aducă urgiile dar nu au putut să le îndepărteze. Vedeți? În ordine. Singurul Vindecător este Dumnezeu iar Cuvântul Lui rămâne Adevărul.

Eu am încercat să fiu cinstit cu voi și să vă spun Adevărul. Am aproape treizeci și unu de ani de când stau la acest amvon iar într-o zi voi pleca în slavă tot de lângă acest amvon. Acolo am o soție, fiica, pe tata, frații și prietenii scumpi care au trecut dincolo. Le-am privit sicriile și florile așezate în jurul lor și știu că într-o zi și sicriul meu va fi la fel. Acesta este adevărul. Dar vă spun sincer și din toată inima, că cred că v-am predicat Evanghelia adevărată a Domnului Isus Hristos.

Cred că fiecare din voi trebuie să fie botezat în Numele lui Isus Hristos și să primească botezul Duhului Sfânt pentru că acest lucru vă va aduce bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, smerenie, blândețe, răbdare, credință.

Eu nu știu ce mi s-a întâmplat în dimineața aceea... Nu pot spune dacă am fost aici, în trup, și am avut doar o vedenie, sau am fost luat dincolo. Eu nu știu, nu pot spune aceasta, dar un lucru este sigur: până acum m-am temut întotdeauna de moarte. Nu m-am îndoit cu privire la faptul că va veni Isus să mă ia, nu pentru aceasta m-am temut, dar mă gândeam că dacă v-aș întâlni acolo, vom fi doar un abur mic ce zboară prin aer. Când El m-a dus însă acolo am putut vedea că acei oameni erau reali.

Fraților, dacă a fost vreodată un bărbat care să reprezinte Rusaliile, un apostol adevărat, acela a fost F. F. Bosworth, un bărbat drept, cinstit și curat, purtătorul Evangheliei reale. Când a trecut dincolo îl l-am ținut în brațe și am strigat: „Părinte, părinte! Carele și călăreții lui Israel!”

El mi-a zis: „Fiule, să stai în câmp. Ia-o înaintea acestor tipi tineri și du-te pe câmp înainte ca ei să răspândească prea mult fanatism. Du la oameni Evanghelia reală pe care o ai tu, fiule. Slujba ta nu a început încă la ceea ce va fi pentru că ești tânăr, ești un Branham nou nouț.”

„Frate Bosworth, am patruzeci și opt de ani.”

„Tu nici n-ai început încă. Nu-i lăsa pe acești tineri predicatori pentecostali să ajungă pe câmp și să otrăvească totul cu aceste nonsensuri. Nu-i lăsa să ridice țara și pe conducătorii ei împotriva Adevărului înainte ca să ajungi tu acolo. Du-te înainte, frate Branham, du-te înainte cu Evanghelia pe care o ai, deoarece cred că ești un apostol, un profet al Domnului Dumnezeuului nostru.”

M-am uitat la el, l-am îmbrățișat și i-am zis: „Frate Bosworth, aș vrea să-ți pun o întrebare: „Care a fost cel mai fericit moment din toată viața ta de lucrător?”

„Chiar acesta, frate Branham”.

„Știi că mori?”

„Eu nu pot muri.”

„De ce spui că acesta este cel mai fericit timp al tău?”

Acolo era o ușiță, iar el a zis: „Eu voi sta aici cu fața întoarsă spre ușa aceea, pe care poate intra în orice clipă Acela pe care l-am iubit, pentru care am predicat și pentru care am stat toată viața mea; El va veni la ușa aceea pentru mine, și voi

merge cu El.”

L-am privit la fel cum i-aș fi privit pe Avraam, pe Isaac sau pe Iacov , apoi l-am luat de mână și i-am zis:

„Frate Bosworth, amândoi credem în același Dumnezeu, credem același lucru. Prin harul lui Dumnezeu voi predica până în ultima clipă, până când ultima răsuflare îmi va părăsi trupul. Îi voi rămâne credincios lui Dumnezeu și Îl voi sluji cu toată ființa mea. Nu voi face nici un compromis cu privire la Evanghelie, în nici o parte sau loc, ci voi sta cât voi ști de drept pe Ea”, apoi am adăugat: „Frate Bosworth, te voi întâlni într-o Țară mai bună, unde nu vei mai fi bătrân ci tânăr.”

„Vei fi acolo, frate Branham, nu te îngrijora.”

Și două luni mai târziu, soția mea s-a dus să-l vadă cu vreo două ore înainte de a muri. Dormea... apoi deodată a deschis ochii și a sărit din pat și a zis:

„Mamă, nu te-am văzut de mulți ani! Tată, frate Jim, tu ai fost printre primii mei convertiți la Domnul, în Joilet, Illinois.” Și el era mort de cincisprezece ani. Vedeți?

Și a continuat: „Tu ești sora Cutare și eu te-am condus la Domnul la adunarea din Winnipeg. O, iat-o și pe sora Cutare.... Tu ai venit la Domnul în locul Cutare.”

Timp de două ore a dat mâna cu cei pe care i-a condus la Domnul, după care s-a așezat pe pat, s-a întins la locul lui, și-a încrucișat mâinile și aceasta a fost tot.

Fratele F. F. Bosworth a intrat în Țara pe care Isus mi-a permis s-o văd și eu serile trecute? Dacă este Acea, înseamnă că în seara aceasta el este Acolo, un om tânăr. Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Fie ca și eu să trăiesc întotdeauna la fel de credincios, ca să intru în Țara aceea. El să mă ajute să fiu un slujitor adevărat al lui Hristos.

Mi-e rușine de viața mea, iar dacă am păcătuit cu ceva înaintea voastră, sunteți datori să veniți să-mi spuneți pentru că încerc să trăiesc drept în tot ceea ce mă ajută Dumnezeu prin harul Său. Vedeți? Totuși dacă știți că în viața mea este ceva greșit, sunteți datori să-mi spuneți. Eu sunt dator să stau aici pentru voi și să predic Evanghelia adevărată. Vă sunt dator și cred că vă voi vedea pe toți – dar nu bătrâni, ci ca tineri și tinere – dincolo de bara aceea, pentru că tot ce vă desparte de locul acesta și Dincolo este doar o respirație. Acesta este adevărul. Ea este acolo.

Fie ca Dumnezeuul harului, Dumnezeuul harului Tatăl, să ne primească în acea zi mare când Îi vom fi prezentați și când vom primi din nou trupurile noastre pământești, astfel încât să putem mânca și bea din roadele Țării.

Biblia spune că acolo „*Nu vor zidi case, ca altul să locuiască în ele; nu vor sădi vii, pentru ca altul să le mănânce rodul...*” (Isaia 66.22). Vedeți? Dacă un om sădește o vie aici, va rămâne fiul lui s-o stăpânească, apoi fiul lui, dar acolo o va sădi și îi va rămâne lui „*pentru că va trăi pentru totdeauna*”.

Domnul să facă să vă văd pe toți în Țara aceea.

Știu că în clipa aceasta sunt aici și predicatori trinitarieni. Fraților, eu nu spun aceste cuvinte ca să vă rănesc, pentru că și eu cred în cele trei atribute sau calități ale lui Dumnezeu: Tată, Fiu și Duh Sfânt, dar nu pot să cred în trei dumnezei. Vedeți? Eu cred ca există trei atribute. Absolut. O cred din toată inima: Tată, Fiu și Duh Sfânt, dar nu sunt trei dumnezei ci sunt calitățile celor trei slujbe sau arătări ale lui Dumnezeu, pentru că El S-a arătat o dată ca Tată, apoi ca Fiu și acum ca Duhul Sfânt, dar de fiecare dată a fost același Dumnezeu în trei slujbe: ca Tată, ca Fiu și ca Duh Sfânt.

Tată, Fiu și Duh Sfânt nu sunt Numele lui Dumnezeu pentru că El are un singur Nume, și Numele Lui este Isus. Biblia spune că Familia din Cer este numită Isus, și familia de pe pământ este numită Isus. Acesta este adevărul. Înseamnă că Dumnezeu are un nume omenesc. El S-a numit IeHoVaH-Jireh; IeHoVaH-Rafa, etc. dar a avut un singur Nume: Isus. Acela este El.

Prieteni, dacă nu sunteți de acord cu mine, amintiți-vă că ne vom întâlni Dincolo, oricum. Vedeți? Voi fi acolo cu voi. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Eu vă iubesc.

Duminică dimineața vom relua tema de aici și voi încerca să nu vă țin mai mult de ora două fix, ca să putem avea adunare și după-masă, iar dacă vă voi ține până la ora zece și treizeci de minute, ca aseară, mă veți ierta. Amin.

Prieteni dragi, nu ne-a mai rămas mult timp.

Vă numesc „prietenii dragi” pentru că așa îmi sunteți: dragii mei. Pavel a spus: „*Căci sunt gelos pentru voi (Biserica Lui) cu o gelozie sfântă, pentru că v-am logodit... Acolo sunteți. Aceasta este... căci v-am logodit, căsătorit cu Hristos, ca o fecioară curată.*” (2 Corinteni 11.2).

Dacă acest lucru a fost adevărat în zilele lui Pavel este adevărat și astăzi, iar când am fost luat dincolo, oamenii aceia tineri îmi spuneau: „Isus va veni la tine și tu ne vei prezenta înaintea Lui ca pe o fecioară curată.”

El mi-a zis: „Tu vei fi judecat prin Cuvântul pe care l-ai predicat.”

Și priviți: dacă eu vă predic exact ceea ce a predicat Pavel bisericii lui, înseamnă că dacă intră grupul lui, vom intra și noi pentru că avem același Cuvânt. Amin.

Să ne plecăm capetele în timp ce zicem: „Dumnezeu să te binecuvânteze...”

- Amin -